

JEJÍ CESTA ZAČALA SE ZBRANÍ. JEJÍM ÚDĚLEM BUDE KORUNA.



KRÁLOVSTVÍ POPELA

SARAH J. MAASOVÁ

COO
BOO

Království popela

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz



Sarah J. Maasová
Království popela – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS  **MEDIA**

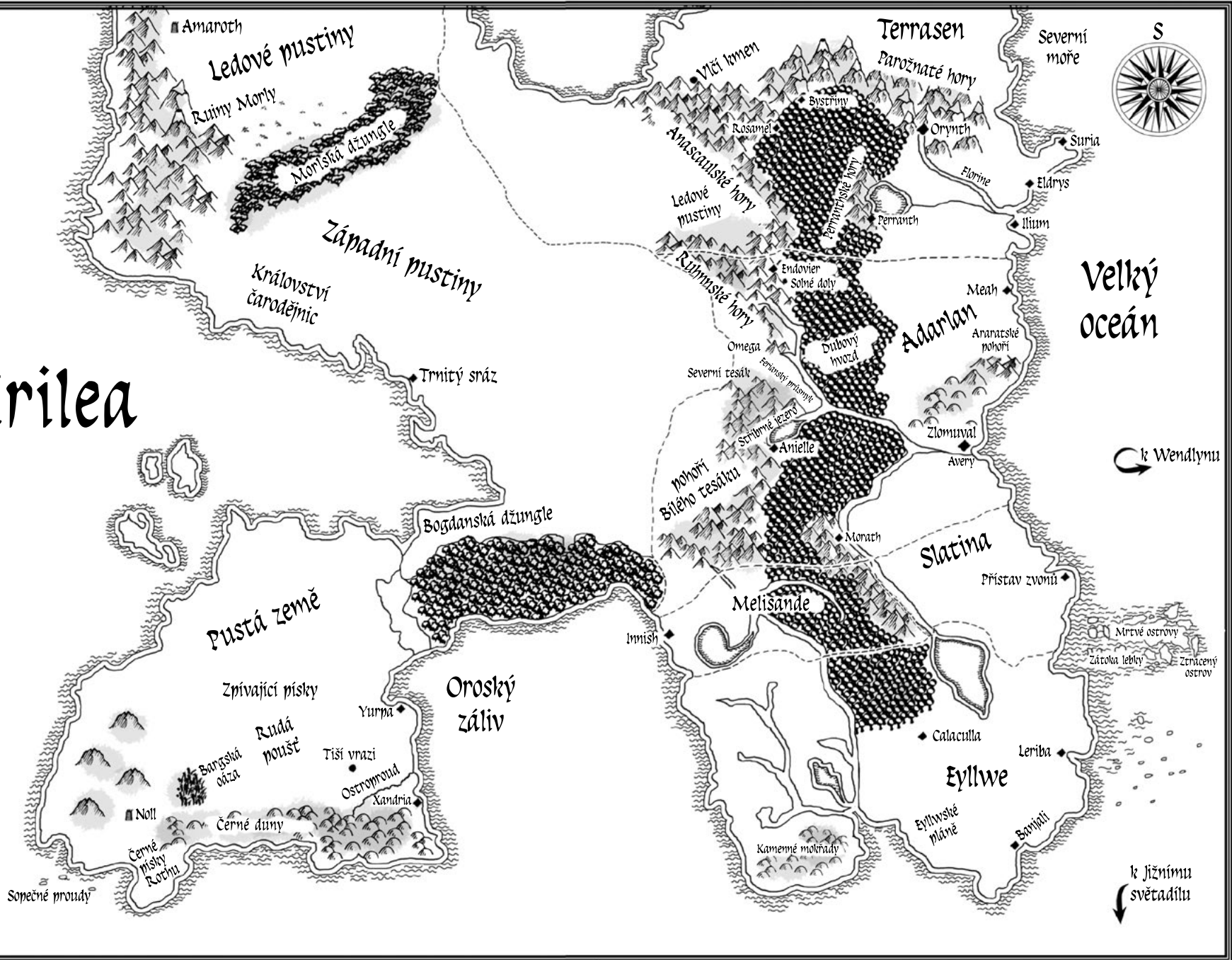
SARAH J. MAASOVÁ

KRÁLOVSTVÍ
POPELA

COO
BOO 

*Pro moje rodiče, kteří mě naučili věřit,
že dívky můžou zachránit svět.*

Erilea



PRINC

Hledal ji od chvíle, kdy mu ji vzali.

Svoji družku.

Sotva si vybavoval své vlastní jméno. Rozvzpomínal se na něj jen díky tomu, že ho jeho společníci oslovovali, když po ní pátrali za rozbouřenými temnými moři, prastarými dřímajícími lesy a bouřemi zmítanými horami, které už byly pohřbené pod sněhem.

Zastavoval se jen na tak dlouho, aby nasýtil tělo a dopřál svým společníkům pár hodin spánku. Nebyt jich, vzlétl by a nesl by se nad širým světem.

Bude však potřebovat moc jejich mečů a magie. Než to skončí, bude potřebovat jejich lstivost a moudrost.

Než stane před temnou královnou, která mu rozervala samu duši, když mu uloupila družku a uzamkla ji v železné rakvi. A až s ní skončí, postaví se chladnokrevným bohům, kteří byli odhodlaní zničit vše, co z jeho družky zbývalo.

Proto zůstával se svými společníky, ačkoli míjely dny a poté týdny.

Měsíce.

Nepřestával však hledat. Dál po ní pátral na všech prašných zapomenutých silnicích.

A někdy k ní promlouval prostřednictvím pouta, jež je spojovalo, a vysílal duši po větru tam, kde ji věznili pohřbenou zaživa.

Najdu tě.

PRINCEZNA

Železo ji dusilo. Zhasilo oheň v jejích žilách stejně neodvratně jako voda dopadající na plameny.

Slyšela řeku dokonce i v železné schráně a za železnou maskou a řetězy, které ji zdobily jako hedvábné stuhy. Doléhalo k ní burácení nekonečného proudu ženoucího se přes kameny. Zaplňovalo chvíle, kdy nekřičela.

Nevelký ostrov uprostřed řeky zastřené mlhou, sotva víc než kus hladké skály mezi přejevy a vodopády. Tam ji uvěznil. Uložili. Do kamenného chrámu zbudovaného pro jakési zapomenuté božstvo.

Také na ni svět zapomene. Bylo to však lepší než druhá možnost – aby si pamatovali, jak hrozně selhala. Pokud zbude někdo, kdo by na ni vzpomínal. Pokud zbude vůbec někdo.

Nedovolí to. Nedovolí si ostatní zklamat.

Neprozradí svým věznilům, co chtěli vědět.

Bez ohledu na to, jak často křikem přehlušila hukot řeky. Bez ohledu na to, jak často burácení vodopádů protnulo zapraskávání jejích kostí.

Snažila se udržet si přehled o tom, jak plynou dny.

Jenže netušila, jak dlouho ji drželi v té železné schráně. Jak dlouho ji nutili spát a zbavovali ji vědomí sladce vonícím kouřem, který cestou sem vpouštěli dovnitř. Cestou na tento ostrov, do tohoto chrámu bolesti.

Nevěděla, jak dlouhé byly odmlky mezi křikem a chvílemi, kdy procítala. Mezi okamžiky, kdy bolest skončila a začala znovu.

Dny, měsíce, roky – splývaly dohromady a její krev často stékala přes kamennou podlahu až do řeky.

Princezna, která měla žít tisíc let. Nebo déle.

Takový byl její dar... a teď se z něj stalo prokletí.

Další kletba, kterou musela nést, stejně zdrcující jako ta, která na ni dolehla dlouho před jejím narozením. Měla obětovat samu sebe, aby napravila dávné zlo. Musela splatit cizí dluh bohům, kteří našli jejich svět a zůstali v něm uvěznění. A pak mu začali vládnout.

Necítila teplou ruku bohyně, jež jí odkázala děsivou sílu, která byla požehnáním i zatracením. V duchu se ptala, jestli té bohyni světla a plamene vůbec záleželo na tom, že leží v železné pasti, nebo jestli ona nesmrtelná bytost upřela pozornost na někoho jiného. Na krále, který by mohl obětovat život místo ní, a ušetřit tak jejich svět.

Bohům bylo lhostejné, kdo dluh splatí, a ona pochopila, že ji nepřijdou zachránit. Proto se neobtěžovala s modlitbami.

Stále si však vyprávěla ten příběh. Někdy si dál představovala, že jí řeka zpívá. Že jí zpívá i temnota, jež žila v uzamčené rakvi.

Bylo nebylo... V zemi dávno spálené na popel žila mladá princezna, která milovala své království...

Nechala se unášet dolů, hluboko do tmy, do moře plamene. Tak hluboko dolů, že někdy ani necítila, jak zapráskal bič a kost se zlomila.

Většinou to však vnímala.

Během těch nekonečných hodin upírala pohled na svého společníka.

Ne na královnina lovce, který dokázal protahovat bolest jako hudebník, jenž na nástroji vyluzuje melodii, nýbrž na obrovského bílého vlka spoutaného neviditelnými řetězy, který musel být svědkem jejich muk.

Některé dny se na vlka nedokázala podívat. Byly to chvíle, kdy nechybělo mnoho a zlomilo by ji to. A jediné, co ji před tím ochránilo, byl ten příběh.

Bylo nebylo... V zemi dávno spálené na popel žila mladá princezna, která milovala své království...

Ta slova kdysi řekla princ. Kdysi strašně dávno.

Princi ledu a větru. Princ, který jí patřil, jako ona patřila jemu. Dlouho předtím, než odhalili pouto, jež spojovalo jejich duše.

Právě jemu připadl úkol chránit ono kdysi velkolepé království.

Princi, jehož vůně připomínala borovice a sních, vůni království, které milovala celým svým srdcem plným divokého ohně.

Princezna na něj nepřestávala myslet, ani když na lovcovy hrátky dohlížela temná královna. Držela se vzpomínky na něj, jako by to byl kámen v rozbouřené řece.

Temná královna s pavoučím úsměvem se to snažila využít proti ní. Když byla princezna na pokraji zhroutení, spřádala obsidiánové sítě, iluze a sny a pokoušela se pokroutit vzpomínku na něj, aby pronikla do její mysli.

Princezně se v duchu všechno rozostřovalo. Ty lži, pravdy a vzpomínky. Spánek a tma v železné rakvi. Dny, kdy byla připoutaná ke kamennému oltáři uprostřed místnosti, kdy ji pověsili na hák u stropu nebo ji natáhli na řetězech upevněných v kamenné zdi. Všechno se jí rozpouštělo před očima jako inkoust ve vodě.

A tak si vyprávěla příběh. Šeptaly ho i temnota a plamen hluboko v ní a ona jim ho na oplátku zpívala. Princezna zamčená v truhlici ukryté na ostrově v samém srdci řeky odříkávala ten příběh stále dokola a nechala je, ať na její tělo sesílají věčné utrpení.

Bylo nebylo... V zemi dávno spálené na popel žila mladá princezna, která milovala své království...

I. ČÁST

VOJSKA A SPOJENCI

1

Sníh přišel brzy.

Byli sice v Terrasenu, ale podzimní vánice se přihnaly podstatně dřív než obvykle.

Aedion Ashryver si nebyl jistý, jestli to může považovat za požehnání, ovšem pokud počasí o něco oddálí vpád morathských legií, padne na kolena a bude děkovat bohům. I když právě tito bohové hrozili, že zničí všechno, co miloval. Pokud se bytosti z jiného světa daly vůbec za bohy považovat.

Aedion však předpokládal, že by se měl zaobírat důležitějšími věcmi.

Během dvou týdnů od toho, co se znovu připojili ke Zkáze, nikdo nikde nespatrił Erawanova vojska, ať už pozemní, nebo vzdušná. Tři dny po jeho návratu začalo hustě sněžit, čímž se zpomalil přesun shromážděné armády do rozlehlého tábora Zkazy na Theraliské pláni.

Po Florine připluly lodě přímo na práh Orynthu a ostrý vítr vanoucí od Parožnatých hor na nich rozevlál praporce všech barev: kobaltovou a zlatou Wendlynu, černou a šarlatovou Ansel z Trnitého srázu a třpytivou stříbrnou členů vznešeného rodu Bělotrnů a jejich početných bratranců a sestřenic. Tiší vrazi, kteří pluli ve skupinách na různých lodích, neměli vlajku, i když ani žádnou nepotřebovali. Každý je snadno poznal podle světlého oblečení a řady nádherných smrtících zbraní.

K těmto lodím se měla zanedlouho připojit druhá část flotily, která zůstala v ústí Florine a střežila pobřeží od Iliumu po

Surii, ale pěšáci, z nichž většina náležela k armádě korunního prince Galana Ashryvera, se měli přesunout na frontu.

Na frontu, která nyní ležela pohřbená pod několika stopami sněhu, a to byl teprve začátek.

Aedion se v úkrytu nad úzkým horským průsmykem v Parožnatých horách za Bystřinami zamračeně zadíval na těžké mraky na obloze.

Světlá kožešina na jeho ramenou splývala se šedobílým skalnatým výběžkem a zlaté vlasy měl shrnuté pod kápí. Díky kožešině se udržoval v teple. Řada Galanových vojáků v důsledku mírného podnebí na Wendlynu v životě neviděla sních. Členové rodu Bělotrnů a jejich menší vojsko na tom nebyli o moc lépe. Aedion tedy pověřil Kylliana, svého nejspolehlivějšího velitele, ať zajistí, aby byli co nejlépe v teple.

Muži byli daleko od domova a bojovali za královnu, kterou neznali a možná v ni ani nevěřili. Krutý mráz je připraví o odvahu a myšlenky na vzpouru se budou šířit rychlostí, s níž se nemohl měřit ani víchr, který se s kvílením proháněl mezi vrcholky.

Aedion koutkem oka zachytil kradmý pohyb na druhé straně průsmyku. Zahlédl ho jen proto, že věděl, kam se dívat.

Lysandra se uměla skrývat ještě lépe než on, měla však výhodu v tom, že na sobě měla kožich, který byl pro zdejší hory přímo stvořený.

Ne že by jí to řekl. Nebo se na ni třeba jen podíval, když se vydali na průzkum.

Rozšířili zvěst, že *Aelin* má tajné jednání v Eldrysu a nechala Galanovi a svým novým spojencům vzkaz, kterým vysvětlovala své zmizení. Tím pádem je Lysandra mohla doprovodit na výpravě.

Během dvou měsíců, kdy to divadlo hráli, si nikdo ne všiml, že Královna ohně nevyčarovala ani jiskru. Stejně tak nikomu nepřišlo napadné, že se nikdy neobjevuje na stejném místě jako měnička. A nikdo, ani Tiší vrazi z Rudé pouště, Galan Ashryver nebo vojáci, které Ansel z Trnitého srázu vyslala s flotilou před hlavní částí svého vojska, nepostřehl drobné náznaky toho, že nemají vůbec co do činění s *Aelin*. Nevšimli si cejchu na krá-

lovnině zápěstí, který tam zůstal nezměněný bez ohledu na to, jakou podobu Lysandra zvolila.

Odvedla dobrou práci, když cejch skrývala pod rukavicemi nebo dlouhými rukávy. A pokud by kdokoli zahlédl její zjizvenou pokožku, dalo by se to vysvětlit jako památka na pouta.

Lysandra si na kůži vyčarovala falešné jizvy přímo tam, kde je měla Aelin. K tomu přidala stejný smích a záluždný úsměv, sebejistou chůzi a klid.

Aedion se na ni sotva vydržel dívat. Mluvit s ní. Dělal to jen proto, že i on byl součástí představení. Musel předstírat, že je její oddaný bratranec, neohrožený velitel, který ji a vojsko Terrasenu povede k vítězství, ať to bylo jakkoli nepravděpodobné.

A tak hrál svou roli. Jednu z mnoha, jež musel během života přijmout.

Jakmile však Lysandra změnila zlaté vlasy v tmavé kadeře a ashryverské oči ve smaragdové, přestal brát její existenci na vědomí. Některé dny mu terrasenský uzel vytetovaný na hrudi, který zachycoval jména jeho královny a dvora vyhnanců, připadal jako jeho vlastní cejch. Obzvláště její jméno.

Vzal ji na výpravu jen proto, že to tak bylo snazší. Bezpečnější. Neriskoval pouze svůj život, a i když by průzkumem terénu mohl pověřit jednotku ze Zkázky, potřeboval něco dělat.

Trvalo měsíc, než připluli z Eyllwe s novými spojenci, přičemž se vyhnuli morathskému loďstvu okolo Zlomuvalu, a další dva týdny, než doputovali do vnitrozemí.

Zažili jen málo střetů, pouze s několika menšími lodmi s adarlanskými vojáky, mezi nimiž nebyli žádní valgové, tudíž se s nimi rychle vypořádali.

Aedion pochyboval, že Erawan bude čekat do jara. Pochyboval, že by klid měl něco společného s počasím. Před několika dny o tom hovořil se svými muži a s Darrowem a ostatními šlechtici. Erawan nejspíš počká, až bude zima nejkrutější, terrasenské vojsko se nebude moct dostatečně rychle pohybovat a Aedionovi vojáci budou oslabení po měsících strávených ve sněhu, všichni budou ztuhlí mrazem. Tomu nemohl zabránit

ani poklad hodný královské pokladnice, který pro ně Aelin lstí získala na jaře.

Jistě, jídlo, pokrývky a oblečení se daly koupit, ale k čemu jim budou, když budou zásobovací trasy pohřbené pod sněhem? Všechno zlato nedokázalo zastavit pomalé, vytrvalé skomírání sil vojáků, kteří budou nuceni prožít měsíce v zimním táboře vystaveném nelítostným živlům Terrasenu.

Darrow a ostatní šlechtici nevěřili jeho tvrzení, že Erawan zaútočí uprostřed zimy, a nevěřili ani Renovi, když s ním lord z Bystřin souhlasil. Namítali, že Erawan přece není blázen. Měl sice vzdušnou legii čarodějnic, ovšem ani valgstí pěšáci nedokázali projít deset stop hlubokým sněhem. Usoudili, že Erawan počká na jaro.

Aedion ale nehodlal nic riskovat. Stejně jako princ Galan, který při poradách mlčel, ovšem potom Aediona vyhledal, aby mu vyjádřil podporu. Museli vojska udržovat v teple a sytá a postarat se, aby neustávala ve výcviku a byla připravená se na okamžitý povel dát na pochod.

Pokud se informace od Rena ukážou být správné, tato průzkumnická výprava by jim mohla přinést užitek.

Poblíž zaskřípěla tětiva a ten zvuk byl ve větru sotva slyšet. Hrot šípů i dřevo luku byly natřené na bílo a byly téměř neviditelné, když se smrtící přesností mířily na konec průsmyku.

Aedion zachytil pohled Rena z Bystřin. Mladý šlechtic se ukrýval mezi balvany a byl připravený vystřelit. Také on byl oděný v bílé a šedé kožešině a ústa si kryl světlým šátkem, takže z něj bylo vidět jen tmavé oči a dlouhou vybledlou jizvu.

Aedion mu naznačil, ať počká. Stejným gestem zastavil i měničku, aniž by se na ni pořádně podíval.

Nechají nepřátele přijít blíž.

Křupání sněhu se mísilo s namáhavým oddechováním.

Právě včas.

Aedion založil šíp a poklekl na výběžku.

Bylo jich šest, přesně jak tvrdila Renova vyzvědačka, když před pěti dny vběhla do Aedionova stanu.

Nenamáhali se splynout se sněhem a skalami. Jejich podivné tmavé huňaté kožešiny byly v bělí Parožnatých hor stejně nenápadné jako maják. Byl to však jejich pach nesený svižným větrem, který Aedionovi řekl všechno, co potřeboval.

Valgové. Nevšiml si v té malé skupince nákrčníků ani prstenu, které by nepřátelé mohli skrývat v tlustých rukavicích. Očividně se ani sběr napadená démony nedokázala ubránit chladu. Nebo mu možná podléhali jejich smrtelní hostitelé.

Nepřátelé postoupili dál do průsmyku a Ren nepřestával s jistotou směřovat šíp.

Jednoho nechte naživu, nařídil jim Aedion, než všichni zaujali své pozice.

Měli štěstí, když odhadli, že si valgové vyberou tento průsmyk – napůl zapomenutá zadní vrátka do nížin Terrasenu. Průsmyk byl dost široký jen pro dva koně jedoucí vedle sebe, a tak ho ignorovala vojska dobyvatelů i kupci, kteří chtěli za Parožnatými horami prodat svoje zboží.

Aedion nevěděl, kdo tam žije. Kdo se odvážil přebývat mimo uznávané hranice. Stejně tak netušil, proč se tito vojáci vydali tak daleko do hor.

Brzy to ovšem zjistí.

Výprava démonů prošla pod nimi a Aedion s Renem je sledovali hroty šípů.

Střela musela proniknout přímo do lebky. Vybral si cíl.

Jen krátkým kývnutím vyslal signál ostatním a vypustil šíp.



Když střet skončil, z černé krve na sněhu ještě stoupala pára.

Trvalo to pouhou chvílí. Jen okamžik potom, co Renův a Aedionův šíp zasáhl valgy a Lysandra seskočila ze své skrýše, aby roztrhala zbylé tři. Potom šestému, který jako jediný ze skupiny přežil, přerвала svaly na lýtkách.

Démon zasténal, když k němu Aedion vykročil. Sníh u mužových nohou byl nyní černý jako inkoust a nohy měl rozsápané na cáry.

Lysandra seděla blízko jeho hlavy s tlamou potřísněnou krví barvy ebenu a se zelenýma očima upřenýma na mužovu bledou tvář. Na obrovských tlapách se jí leskly drápy ostré jako jehly.

Ren za nimi ověřoval, jestli jsou všichni démoni mrtví. Po každé zvedl meč a máchl jím, aby jim utnul hlavu, než na ledovém vzduchu tělo ztuhne natolik, že to už nepůjde.

„Zrádná svině,“ zasyčel valg na Aediona a nenávisťně zkřivil úzký obličej. Aedion měl nos plný jeho zápachu. Zastíral mu smysly jako vrstva oleje.

Z pochvy u boku tasil zbraň – dlouhou zlověstnou dýku, kterou mu věnoval Jeřáb Bělotrň – a nevesele se usmál. „Když budeš chytrý, provedeme to rychle.“

Valgský voják mu plivl na boty pokryté sněhem.



Hrad pánů z Bystřin se tyčil před Parožnatými horami a nad Dubovým hvozdem už více než pět set let.

Když Aedion přecházel před plameny praskajícími v jednom z obřích krbů, neunikly mu stopy nemilosrdných zim na šedých kamenech. Cítil z nich tíži barvitě historie tohoto místa – roky odvahy a služby, během nichž byly zdejší síně plné zpěvu a válečníků, i dlouhé roky žalu, které přišly po nich.

Ren se posadil na ošoupané křeslo zdobené štrápci vedle ohniště a s lokty opřenými o stehna se zahleděl do plamenů. Dorazili sem včera v noci, a dokonce i Aedion byl natolik vysílený z cesty zasněženým Dubovým hvozdem, že si hrad nemohl důkladně prohlédnout. A potom co udělali odpoledne, pochyboval, že v sobě teď najde sílu, aby to napravil.

Kdysi velkolepá síň byla ztichlá a až na oheň v krbu potemnělá. Nad jejich hlavami v průvanu, který pronikal vysokými okny po straně prostory, povlávaly vybledlé tapiserie a znaky vazalů rodu pánů z Bystřin. Na trámech u stropu hnízdili ptáci, kteří se teď choulili před smrtícím chladem za prastarými zdmi pevnosti.

Zelenooký sokol mezi nimi naslouchal každému slovu.

„Pokud Erawan hledá cestu do Terrasenu,“ řekl nakonec Ren, „byl by blázen, kdyby se sem pokusil proniknout přes hory.“ Zamračil se na prázdné tácy. Před chvílí dojedli vydatné dušené hovězí a opečenou kořenovou zeleninu. Většina jídla chutnala spíš mdle, ale aspoň bylo horké. „Zdejší kraj dovede být nelítostný. Už samo počasí by v jeho řadách zapříčinilo kruté ztráty.“

„Erawan nedělá nic bezdůvodně,“ namítl Aedion. „Nejsnazší cesta do Terrasenu vede přes úrodná území a dál na sever. Všichni předpokládají, že zamíří právě tam. Buď to, nebo vyše svá vojska od pobřeží.“

„Nebo obojí – zaútočí na pevnině i z moře.“

Aedion přikývl. Erawan rozhodil doširoka síť, aby vyhladil jakýkoli odpor, který na světadílu propukl. Už se neskrýval za maskou adarlanské říše: stín krále valgů narůstal od Eyllwe po severní hranici Adarlanu, od břehů Velkého oceánu po vysokou hradbu hor, jež roztínaly jejich světadíl vedví. Aedion pochyboval, že by Erawan zamýšlel zastavit svůj postup, dokud jim všem nenasadí černé nákrčníky.

A pokud měl Erawan v držení dva klíče Sudby, pokud by dokázal podle libosti otevřít bránu Sudby, vypustit ze své říše hordy valgů a snad i zotročit vojska z jiných světů a využít je k dobovačnému tažení... Nebylo by možné ho nijak zastavit, v tomto světě ani v žádném dalším.

Veškerá naděje na to, že tento strašlivý osud odvrátí, se upínala k Dorianu Havilliardovi a Manon Černozobé. K Aedionovi se nedonesla jediná zpráva o tom, kam se v uplynulých měsících poděli a co se s nimi stalo. Předpokládal, že to je dobré znamení. Utajení bylo podmínkou jejich přežití.

„Takže to, že Erawan obětoval průzkumnou výpravu, která měl najít cestu horami, máme brát jako nerozum,“ řekl Aedion. Poškrábal se na tváři porostlé strništěm. Vyrazili z pevnosti včera před úsvitem a on dal přednost spánku před holením. „Z hlediska strategie to nedává smysl. Čarodějnice umí létat, takže když vyše zvědy, aby odhalili nástrahy terénu, příliš si

tím nepomůže. Pokud šlo ale o informace určené pro pozemní vojska... Projít s takovým počtem vojáků úzkými průsmyky by trvalo měsíce. A to nemluvím o nebezpečí, které představuje počasí.“

„Jejich průzkumník se jen smál,“ dodal Ren a zavrtěl hlavou. Jeho po ramena dlouhé černé vlasy se přitom zavlnily. „Něco nám uniká. Něco jsme přehlédli.“ Ve světle ohně byla dlouhá jizva na jeho tváři ještě patrnější. Byla připomínkou na hrůzy, které Ren prožil a kterým padla za obět jeho rodina.

„Možná nás chce zmást, abychom přesunuli naše jednotky.“ Aedion se opřel dlaní o křbovou římsu a do stále zkřehlé ruky mu začalo pronikat teplo z kamene.

Ren během měsíců, kdy byl Aedion pryč, připravoval Zkázu k boji a úzce spolupracoval s Kyllianem, aby ji přivedl co nejdál na jih od Orynthu, nakolik mu to jen Darrow dovolil. Tím pádem se museli zastavit za úpatím kopců, jež lemovaly jižní okraj Theraliské pláně.

Ren pak předal velení Aedionovi, i když opětovné setkání pána z Bystrin s *Aelin* proběhlo v chladném duchu. Přesněji řečeno, jejich rozhovor byl stejně mrazivý jako sníh, jenž nyní bichoval pevnost.

Lysandra hrála svou roli skvěle. Mistrně podala Aelinin pocit viny i netrpělivost. A od té doby se moudře vyhýbala situacím, při kterých by mohla dojít řeč na minulost. Ne že by Ren nějak toužil vzpomínat na roky před pádem Terrasenu. Nebo na události minulé zimy.

Aedion mohl jen doufat, že ani Erawan neodhalí, že už ve svém středu nemají Nositelku ohně. Nechtěl ani uvažovat o tom, co by terrasanští vojáci řekli nebo udělali, kdyby zjistili, že je Aelinin oheň v bitvě neochrání.

„Také by to mohl být skutečný manévr, který se nám našťestí podařilo odhalit,“ přemítal Ren. „Máme riskovat a přesunout vojáky k průsmykům? Část z nich už je v Parožnatých horách za Orynthem a na severních planinách za nimi.“

Byl to z Renovy strany chytrý tah. Přesvědčil Darrowa, aby

mu dovolil umístit část *Zkázy za Orynth* pro případ, že by se Erawan vydal s loďstvem na sever a zaútočil odtud. Tomu parchantovi by se to podobalo.

„Nechci oddíly *Zkázy* příliš rozdělit,“ řekl Aedion, zatímco zadumaně hleděl do ohně. Tyto plameny byly tak jiné. Tolik se lišily od Aelinina ohně. Jako kdyby ten před ním byl duchem v porovnání se živoucí silou, kterou v sobě měla kouzla jeho královny. „Navíc stále nemáme dost vojáků.“

Dokonce ani se spojenci, které Aelin získala díky své zoufalé odvážné strategii, se nemohli ani zdaleka rovnat plné síle Morathu. A vším zlatem, které nashromáždila, sotva mohli zaplatit další žoldnéře, když zbývalo jen málo těch, kteří by byli ochotni podpořit jejich věc.

„Nezdálo se, že by to Aelin nějak zvlášť trápilo, když si odskočila do Eldrysu,“ zabručel Ren.

Aedion se na okamžik opět ocitl na pláži, jejíž písek byl zbrocený krví.

Železná truhlice. Maeve zbičovala Aelin a zavřela ji do něčeho, co bylo v podstatě rakví. Jen Mala ví, kam s ní odplula v doprovodu nesmrtelného sadisty.

„Aelin má své plány a sdělí nám je, až nastane správný čas,“ odpověděl co nejlhostejnějším tónem, přestože se tou lží div nezadusil.

Ren na to nic neřekl. A ačkoli byla královna, která se k nim, jak se Ren domníval, vrátila, pouhou iluzí, Aedion dodal: „Všechno, co dělá, dělá pro Terrasen.“

V den, kdy zabila ilkeny, jí řekl hrozná věc. *Kde jsou naši spojenci?* obořil se na ni. Stále se snažil sám sobě odpustit. Za všechno. Měl jedinou příležitost, jak to napravit – udělat to, o čem ho Aelin požádala, a zachránit jejich království.

Ren pohlédl ke dvěma mečům, které nechal odložené na starobylém stole za nimi. „I tak nás ale opustila.“ Nemyslel tím cestu do Eldrysu, nýbrž to, co se stalo před deseti lety.

„Všichni jsme se v posledních deseti letech dopustili chyb.“ Bohové věděli, že Aedion jich musel odčinit víc než dost.

Ren náhle působil napjatě, jako kdyby se mu rázně připomněla rozhodnutí, jež ho pronásledovala.

„Nikdy jsem jí o tom neřekl,“ pokračoval Aedion tiše, aby je sokol sedící pod střešou nezaslechl. „O tom opiovém doupěti ve Zlomuvalu.“

O tom, že Ren znal jeho majitelku a často její podnik navštěvoval před tou nocí, kdy ho tam Aedion a Chaol přivedli, aby ho ukryli před královými muži. Tehdy byl napůl v bezvědomí.

„Umíš být pěkný zmetek, víš to?“ V Renově hlase zazněl nakřáplý tón.

„Nikdy bych to nevyužil proti tobě.“ Aedion upíral pohled do zuřivých temných očí mladého šlechtice a nechal ho, aby z jeho pohledu vyčetl převahu. „Než jsi začal sršet zlostí,“ dodal, když Ren znovu otevřel ústa, „chtěl jsem ti připomenout, že ti Aelin nabídla místo na svém dvoře, aniž by věděla o této části tvé minulosti.“ Ren zatnul zuby. „Ovšem ona by ti tu nabídku učinila, i kdyby si toho byla vědomá.“

Ren se upřeně díval na kamennou podlahu pod jejich botami. „Žádný dvůr nemá.“

„Darrow může sptit, jak chce, ale já jsem jiného názoru.“ Aedion se posadil do křesla naproti Renovi. Kdyby Ren podpořil Aelin, tak by se teď, když se vrátila Elide Lochanová, nejspíš na její stranu přidali i Sol a Ravi ze Surie. Tím by královna získala ve svůj prospěch tři hlasy. Čtyři šlechtici by však dál stáli proti ní.

Nemohli příliš doufat, že by ostatní uznali hlas Lysandry jako paní Caraverre.

Měnička je nepožádala, zda si může prohlédnout území, které se mělo stát jejím domovem, pokud tuto válku přežijí. Pouze se cestou sem proměnila v sokola a na nějaký čas odlétla. Když se vrátila, neřekla půl slova, ale zelené oči jí zářily.

Území Caraverre však nemohlo být uznáno, dokud Aelin nenastoupí na trůn.

Dokud Lysandra nebude korunovaná královnou, v případě, že se pravá dědička nevrátí.

Vrátí se. Musí.

Dveře na druhém konci síně se otevřely a ozvaly se lehké, spěšné kroky. Aedion na okamžik zatajil dech, když vtom zazněla ozvěna radostného, zpěvného hlasu: „Aedione!“

Evangeline celá zářila. Od hlavy po paty byla oděná v zeleném vlněném oblečení lemovaném bílou kožešinou a rudozlaté vlasy měla spletené do dvou copů jako děvče z terrasen-ských hor.

Její jizva se roztáhla, když se široce usmála. Aedion rozevřel náruč a dívka ho prudce objala. „Řekli mi, že jsi přijel pozdě v noci, ale už před rozbřeskem jsi byl zase pryč. Bála jsem se, že tě znovu propásku...“

Aedion ji políbil na čelo. „Zdá se mi, že jsi od poslední vyrostla o dobrou stopu.“

Evangelininy citrínové oči zaplály, když jimi zatěkala mezi ním a Renem. „Kde je...“

Místností prokmitl záblesk světla a byla tu.

Vypadalo to, jako by Lysandra zářila, když si ovinula plášť kolem nahého těla. Právě proto ho ostatně pro ni nechali poblíž na židli. Evangeline se vrhla měničce do náruče a div se nerozplakala štěstím. Ramena se jí třásla a Lysandra se vlídně a láskyplně usmála a pohladila dívku po hlavě. „Daří se ti dobře?“

Ostatním se měnička zdála být klidná a vážná, ovšem Aedion ji znal – znal její nálady a tajné náznaky emocí. Pochopil, že lehký záchvěv v jejích slovech byl důkazem divoké bouře citů utajené pod krásnou maskou.

„Ano,“ odpověděla Evangeline, odtáhla se od ní a vrhla zářivý úsměv na Rena. „Lord Murtaugh a jeho vnuk mě přivezli rovnou sem. Mimochodem, Rychlotlapka je s ním. Tedy s Murtaughem. Má ho radši než mě, protože ji celý den potají krmí pamlsky. Už je tlustší než líná kočka.“

Lysandra se dala do smíchu a Aedion se pousmál. Takže se o děvčátko dobře starali.

Lysandra, jako kdyby si to také uvědomila, potichu, sladce broukla k Renovi: „Děkuji ti.“

Ren se zrudlými tvářemi vstal z křesla. „Usoudil jsem, že tady bude víc v bezpečí než ve válečném ležení. Přinejmenším tu bude mít větší pohodlí.“

„Je to úžasné místo, Lysandro,“ zašveholila Evangeline a uchopila Lysandřinu ruku do svých. „Murtaugh mě dokonce jednou odpoledne vzal do Caraverre. Tedy než začalo sněžit. Musíš se tam podívat. Všechny ty kopce a řeky a krásné stromy hned pod horami. Myslela jsem, že jsem na skále zahlédla přízračného levharta, ale Murtaugh tvrdil, že se mi to jenom zdálo. Jenže já přísahám, že tam byl. Byl ještě větší než ten tvůj! A ten dům! Krásnější dům jsem neviděla. Je za ním zahrada obehnaná zdí a podle Murtaugha bude v létě plná zeleniny a růží.“

Emoce, jež se Lysandře zrcadlila ve tváři, když jí Evangeline vykládala o velkolepých plánech, které se sídlem měla, byla pro Aediona téměř nesnesitelná. Ta bolestná touha po životě, který jí nejspíš bude uloupen, než ho vůbec bude mít možnost prožít.

Aedion se otočil k Renovi, který nespouštěl pohled z Lysandry, jako ostatně pokaždé, když na sebe vzala lidskou podobu.

Aedion měl co dělat, aby nezačal skřípat zuby. „Vy tedy Caraverre uznáváte.“

Evangeline švitořila dál, ale Lysandra sklouzla pohledem k nim.

„Darrow není pánem Bystřin,“ odpověděl Ren stroze.

Jistě, a kdopak by nestál o tak hezkou sousedku?

Pokud ovšem nebude zrovna dlít v Orynthu v podobě jiné ženy, jejíž korunu bude nosit, a nebude Aediona využívat k tomu, aby podvodem zplodila královské potomky. Nebude pro ni nic víc než chovný hřebec.

Lysandra znovu děkovně kývla a Ren se začervenal ještě víc. Jako kdyby nestrávili celý den broděním se ve sněhu a pobíjením valgů. Jako kdyby na nich dosud neulpíval pach krve.

Evangeline skutečně čichla k plášti, do něhož byla Lysandra zahalená, a zamračila se. „Hrozně páchneš. Vlastně vy všichni.“

„Tomu říkám způsoby,“ pokárala ji Lysandra, ale vzápětí se rozesmála.

Evangeline si dala ruce v bok. Aedion stejné gesto zahlédl u Aelin tolikrát, že ho při tom pohledu zabolelo u srdce. „To ty jsi chtěla, abych tě upozornila, jestli budeš páchnout. Obzvlášť tvůj dech.“

Lysandra se usmála a Aedion měl co dělat, aby taky nezvedl koutky úst. „To je pravda.“

Evangeline zatahala Lysandru za ruku, aby ji odvedla ze síně. „Můžeš spát u mě v komnatě. Je tam koupelna.“ Lysandra vykročila za ní.

„Pěkný pokoj pro hosta,“ zamumlal Aedion k Renovi se zvednutým obočím. Pokud měl vlastní koupelnu, musel být jedním z nejhezčích.

Ren sklonil hlavu. „Patřil Rosali.“

Jeho nejstarší sestře, kterou zabili ve škole, kde se spolu s Rallen, prostředním dítětem z rodu z Bystřin, učila magii. Škola se nacházela poblíž hranice s Adarlanem a stála přímo v cestě útočícímu vojsku.

Dokonce ani předtím, než magie zmizela, by nemohli dobře vzdorovat deseti tisícům vojáků. Aedion si nedovolil na vraždění v proslulé škole Devellinu často vzpomínat. Bylo tam tolik dětí a žádné neuniklo.

Ren si byl blízký s oběma staršími sestrami, ale především s temperamentní Rosali.

„Oblíbila by si ji,“ vysvětlil Ren a pokývl k Evangeline. Aedion si uvědomil, že je zjizvená jako Ren. Ren přišel k ráne na tváři, když unikl popravnímu špalku. Jeho rodiče od něj odvedli pozornost, aby mohl spolu s Murtaughem utéct, a sami za to zaplatili životem. Evangelinina jizva byla připomínkou jiného útěku, kdy se jen tak tak vyhnula mučivému životu, který musela snášet její ochránkyně.

Aedion si často nepřipouštěl ani tuto skutečnost.

Evangeline dál odváděla Lysandru a jejich rozhovoru nevěnovala pozornost. „Proč jste mě nezbudili, když jste přijeli?“

Aedion nezachytil Lysandřinu odpověď, když dívku následovala ven ze síně. Lysandra však postřehla jeho pohled.

V uplynulých dvou měsících se s ním pokoušela promluvit. Mnohokrát. Tuctokrát. On ji však ignoroval. A když dorazili k břehům Terrasenu, už tyto pokusy vzdala.

Lhala mu. Oklamala ho tak dokonale, že chvíle, které spolu strávili, jejich rozhovory... Nevěděl, co z toho bylo skutečné, a nechtěl to vědět. Nechtěl vědět, jestli cokoli z toho myslela vážně, zatímco on jí jako hlupák odhalil celé své nitro.

Byl přesvědčený, že toto je jeho poslední lov. Že na ni nebude nijak spěchat a ukáže jí vše, co Terrasen nabízí. A ukáže jí vše, co jí může nabídnout on sám.

Ulhaná mrcho, říkal jí. Křičel na ni ta slova.

Dokázal začít uvažovat dost jasně na to, aby se za to styděl, ovšem vztek ho neopouštěl.

V Lysandřiných očích byl ostražitý výraz, jako by se ho ptala: *Nemůžeme si dopřát tuto vzácnou chvílku štěstí a promluvit si jako přátelé?*

On se však obrátil k ohništi, aby neměl před sebou její smaragdové oči a úchvatnou tvář.

Ať si ji Ren vezme. Ačkoli by Aedion při tom pomyšlení nejraději něco rozbil na kusy.

Lysandra s Evangeline odešly ze síně a dívinka nepřestávala vesele povídat.

Tíha Lysandřina zklamání na něm spočívala jako přízračný dotek.

Ren si odkašlal. „Chceš mi říct, co se mezi vámi stalo?“

Aedion ho počastoval pohledem, při kterém by méně odvázní muži vzali nohy na ramena. „Přines mapu. Chci si znovu prohlédnout ty průsmyky.“

Budíž Renovi ke cti, že se vydal nějakou mapu vyhledat.

Aedion se zadíval do plamenů, jež byly bez jiskry královniny magie podivně bledé.

Jak dlouho potrvá, než vytí vichru před hradem vystřídá skučení Erawanových zrůd?



Aedion dostal odpověď na svou otázku druhý den za úsvitu.

Seděl na jednom konci dlouhého stolu ve velké síni, zatímco Lysandra s Evangeline tiše snídaly na druhém. Musel ovládnout třesoucí se prsty, když otvíral dopis, jež mu před chvílí přinesl posel. Ren a Murtaugh po jeho boku vyčkávali s otázkami, dokud list nepřečte. Musel si tu zprávu projít dvakrát.

Nakonec dopis odložil, dlouze se nadechl a zamračeně se zahleděl na slabé šedé světlo, které dovnitř pronikalo řadou oken vysoko na zdi.

Z druhé strany stolu se na něj upíraly Lysandřiny pronikavé oči. Zůstala však sedět na svém místě.

„Tu zprávu mi poslal Kyllian,“ vysvětlil Aedion chraplavě. „Vojska Morathu se vylodila na pobřeží – u Eldrysu.“

Ren zaklel. Murtaugh mlčel. Aedion se nezvedl od stolu, protože se obával, že by se mu podlomila kolena. „Zničil město. Změnil ho v trosky, aniž by proti němu vyslal jediný oddíl.“

Mohl se jen dohadovat, proč temný král tak dlouho vyčkával s útokem.

„Použili věže čarodějnic?“ zeptal se Ren. Aedion mu řekl všechno, co jim Manon Černozobá prozradila při cestě Kamenými mokřady.

„O tom se zde nezmiňuje.“ Pochyboval, že by Erawan využil věže, protože pro svou velikost musely být převáženy po zemi a Aedionovi průzkumníci by si určitě všimli, kdyby přes jejich území někdo přepravoval sto stop vysokou věž. „Ovšem výbuchy srovnaly město se zemí.“

„Co Aelin?“ Murtaugh tu otázku skoro zašeptal.

„Je v pořádku,“ zalhal Aedion. „Když došlo k útoku, byla už na cestě do orynthského ležení.“ Kyllian se o ní pochopitelně v listě nezmiňoval. Hlavní velitel usoudil, že když nikdo nenašel její tělo a nepřítel neoslavoval, královně se podařilo vyklouznout.

Murtaugh se s úlevou zhroutil na židli a Rychlotlapka mu položila zlatou hlavu na stehno. „Buď Male díky za to milosrdenství.“

„Ještě jí neděkuj.“ Aedion strčil dopis do kapsy tlustého pláště, který nosil, aby se chránil před průvanem v síni. *Vůbec jí neděkuj*, dodal málem. „Morath při plavbě do Eldrysu poblíž Iliumu zneškodnil deset wendlynských lodí a zbytek zahnal spolu s našimi proti proudu Florine.“

Murtaugh si promnul bradu. „Proč je nepronásledovali? Proč se za nimi nevydali na řeku?“

„Kdo ví?“ Aedion si to chtěl promyslet později. „Erawan se zaměřil na Eldrys a také město dobyl. Podle všeho chce vyslat část vojsk právě odtud. Pokud je nikdo nezadrží, dorazí za týden k Orynthu.“

„Musíme se vrátit do ležení,“ prohlásil Ren zachmuřeně. „Uvidíme, jestli bychom nemohli vyslat flotilu zpět po Florine a udeřit společně s Rolfem, který zaútočí z moře. A do toho se na ně vrhneme na pevnině.“

Aedion mu nechtěl připomínat, že se jim Rolfé už nějakou dobu neohlásil, pokud nepočítali hrstku neurčitých zpráv o tom, že hledá Mycénijce ztracené ve světě a jejich legendární loďstvo. Šance, že se Rolfé objeví, aby jim zachránil kůži, byla stejně mizivá jako ta, že se z území za Anascaulskými horami přizemne pověstný Vlčí kmen. Nebo že se víly, které před desítkou let uprchly z Terrasenu, vrátí ze svého útočiště a připojí se k Aedionově vojsku.

Aedion pocítil, jak se ho zmocňuje ledový klid, jenž ho provázel bitvami a krveprolitím. Byl stejně nezdolný jako kožešinový plášť, který měl na sobě. Jejich spojencem bude rychlost. Rychlost a bystrý úsudek.

Linie musí vydržet, nařídil mu Jeřáb, než se rozloučili. *Získejte pro nás co nejvíc času.*

Aedion splní slib, jež mu dal.

Evangelíne zmlkla, když Aedion upřel oči na měničku na protějším konci stolu. „Kolik lidí uneseš ve své wyverní podobě?“

⇨ 2 ⇩

Elide Lochanová kdysi doufala, že bude cestovat po širém světě na místo, kde nikdy nikdo neslyšel o Adarlanu ani Terrasenu, tak daleko, že ji tam ani Vernon nedokáže najít.

Nečekala, že by se jí její přání mohlo opravdu splnit.

Teď stála v zaprášené starodávné uličce ve stejně zaprášeném starodávném městě v království na jih od Doranelle a žasla nad tím, jak se jasnou oblohou nese zvuk poledních zvonů, jak se slunce opírá do světlých kamenů budov a suchý vítr se prohání úzkými uličkami mezi nimi. Už třikrát se pokoušela naučit jméno toho města, ale pořád ho nedokázala vyslovit.

Nejspíš na tom nezáleželo. Nezdrží se tu dlouho. Stejně jako v ostatních městech, kterými se prohnaní tak jako lesy, horami i nížinami. Království za královstvím neúnavně putovali tempem, které udával princ, jenž se sotva dokázal upamatovat na to, že by měl mluvit, natož že by se měl najít.

Elide se zamračeně podívala na ošuntělý kožený čarodějnický oblek, který měla stále oblečený, na potrhaný šedý plášť a ošoupané boty a pak pohlédla na své dva společníky v uličce. Všichni už zažili lepší časy.

„Bude tu každou chvílí,“ zamručel Gavriel, který koutkem žlutohnědého oka kontroloval vchod do uličky. V kalužině stínů u polorozpadlého oblouku stála vysoká tmavá postava a sledovala přilehlou rušnou ulici. Elide se na ni příliš dlouho nedívala. Během těch nekonečných týdnů ten pohled nemohla snést. Nedokázala vystát jeho ani neúprosnou bolest v hrudi.

Zachmuřeně se obrátila ke Gavrielovi: „Měli jsme se zastavit a dát si oběd.“

Kývl k odranému vaku položenému u zdi. „Uvnitř je jablko.“

Elide s povzdechem přelétla očima po budově, jež se tyčila nad nimi, a sáhla do vaku. Prohrábla náhradní oblečení, provazy, zbraně a všemožné zásoby a pak vylovila velké rudozelené jablko. Poslední z těch, která natrhali v sadu v sousedním království. Elide ho beze slova podala šlechtici z rodu víl.

Gavriel zvedl zlaté obočí.

Elide jeho výraz napodobila. „Slyším, jak ti kručí v břiše.“

Tiše se zasmál, s pokývnutím si od ní jablko vzal a očistil si ho o rukáv světlé kazajky. „Něco na tom bude.“

Přísahala by, že temná postava opodál ztuhla, ale ona jí nevěnovala pozornost.

Gavriel se zakousl do jablka a špičáky se mu přitom zaleskly. Byl otcem Aediona Ashryvera a zdálo se neuvěřitelné, jak se synovi podobal, ovšem jen co se týkalo vzhledu. Během dnů, které spolu prožili, se Aedion ukázal být pravým opakem tohoto hloubavého vílího muže s tichým hlasem.

Poté co je Asterin a Vesta vysadily na palubu lodi plující sem, Elide se obávala, že udělala chybu, když se rozhodla vydat se na cestu s trojicí nesmrtelných, protože se jim jen bude plést pod nohy.

Avšak Gavriel se k ní od začátku choval laskavě a staral se o to, aby pořádně jedla a za studených nocí měla dostatek pokrývek. Učil ji jezdit na koních, které koupili za mince, jichž neměli právě nazbyt, protože Elide by s nimi v žádném případě nedokázala udržet krok, ani kdyby měla kotník v pořádku. Ve chvílích, kdy museli koně vést drsným terénem, jí Gavriel dokonce zpevňoval nohu pomocí magie a jeho moc jí hladila po kůži jako teplý letní vánek.

Lorcanovi v žádném případě nic podobného nedovolovala.

Nikdy nezapomene na to, jak se plazil za Maeve potom, co královna zrušila jeho krevní přísahu. Plazil se za ní jako zapuzený milenec, jako zlomený pes, který se chce zoufale vrátit k pánovi. Aelin na tom místě mučili, protože ji zradil Maeve, a on

se přesto snažil dostat se za ní. Skrz písek, který byl ještě mokry od Aelininy krve.

Gavriel snědl půlku jablka a nabídl jí zbytek. „Také by ses měla najíst.“

Zamračeně si změřila kruhy pod jeho očima a nepochybovala o tom, že na tom bude podobně. Minulý měsíc alespoň znovu krvácela, přestože náročné putování vyžadovalo veškeré zásoby jídla, které dostala do žaludku.

Bylo obzvlášť trapné vysvětlovat třem válečníkům, kterým neunikl pach krve, že potřebuje plátno a že se budou muset častěji zastavovat.

Nezmínila se o bolestech, které jí svíraly břicho, záda a vystřelovaly jí do stehů. Jela dál se skloněnou hlavou. Věděla, že by zastavili. Dokonce i Jeřáb by zastavil, aby jí dopřál odpočinek. Jenže pokaždé, když přerušili jízdu, se Elide před očima vynořila ta železná schrána. Viděla bič lesknoucí se krví, jak protíná vzduch. Slyšela Aelinin křik.

Vzdala se Maeve výměnou za Elide. Bez váhání se nabídla místo ní.

Už jen to pomýšlení pomáhalo Elide udržet se v sedle klisny. V posledních dnech to bylo o něco snazší díky čistým pruhům plátna, které jí obstarali Gavriel a Jeřáb a nepochybně na ně obětovali vlastní košile. Netušila, kdy je rozřezali.

Elide se s křupnutím zakousla do jablka a vychutnávala si jeho sladce nakyslou chuť. Jeřáb na pařezu nechal pár měďáků z jejich rychle se ztenčujících zásob, aby uhradil ovoce, které si vzali.

Brzo budou muset začít jídlo krást. Nebo budou nuceni prodat koně.

Za zavřenými okny o poschodí výš se ozvaly rány, které vzápětí prořal přídušený mužský výkřik.

„Myslíš, že tentokrát budeme mít štěstí?“ zeptala se Elide šeptem.

Gavriel se zadíval na modře natřené okenice zdobené složitým reliéfem. „Nezbývá, než v to doufat.“

Štěstí poslední dobou vážně neměli nazbyt. Neusmálo se na ně ode dne na té zatracené pláži v Eyllwe, kdy Jeřáb pocítil, jak ho volá pouto, jež ho spojovalo s Aelin – pouto druha a družky –, a následoval ho přes oceán. Jenže když po několika strašných týdnech na moři zmítaném bouřemi dopluli ke zdejšímu břehům, už nebylo co sledovat.

Nikde nenarazili na zbytky Maevena loďstva a nezaslechli nic o tom, že by v některém přístavu kotvila královnina loď *Slavík*. Nedospěly k nim žádné zprávy o tom, že by se vrátila do svého sídla v Doranelle.

Jediné, čím se mohli řídit, byly zvěsti, kvůli nimž se vlekli přes hory hluboko zapadané sněhem, skrz husté lesy a vyprahlé pláně.

Až do předchozího království, do předchozího města, jehož ulice byly plné lidí oslavujících Samhuinn a bohy v noc, kdy byl závoj mezi světy nejtenčí.

Ti lidé neměli ponětí, že bohové jsou pouhými bytostmi z jiného světa a že jakákoli pomoc, kterou nabízeli, jakákoli pomoc, kterou Elide poskytl ten kradmý hlásek za jejím ramenem, sloužila jedinému účelu: aby se mohli vrátit domů. Nebyli pro ně nic víc než pěšáci – Elide, Aelin a všichni ostatní.

Elide to potvrdila skutečnost, že od toho příšerného dne v Eyllwe nezaslechla, že by jí Anneith šeptala další rady. Pouze cítila, jak ji cosi popohání, snad připomínky její přítomnosti. Toho, že ji někdo pozoruje.

Že pokud na své výpravě za Aelin uspějí, mladá královna bude přesto muset zaplatit bohům nejvyšší daň. Pokud Dorian Havilliard a Manon Černozobá dokáží získat třetí a poslední klíč Sudby. Pokud se mladý král nenabídne jako oběť místo Aelin.

A tak Elide trpěla ta občasná připomenutí a odmítala uvažovat o tom, v jakém stvoření to vzbudila takový zájem. Ona i ostatní.

Zaplašila ty myšlenky, zatímco pátrali v ulicích a naslouchali, jestli se k nim nedonesou informace o tom, kde by Maeve mohla být. Slunce zapadlo a Jeřáb s každou hodinou, která

nepřinesla žádné výsledky, zuřil víc a víc. Dopadli stejně jako v ostatních městech.

Elide je přiměla nepozorovaně a nenápadně procházet uličkami plnými veselí. Pokaždé když Jeřáb vycenil zuby, připomněla mu, že v každém království, v každé zemi je mohou pozorovat oči špehů, a kdyby se rozkřiklo, že skupina vílích bojovníků, kteří hledají Maeve, rozsévá hrůzu ve městech, jistě by se o tom královna víl záhy dozvěděla.

Přišla noc a obyvatelé města zapálili hranice na zvlněných kopcích za hradbami.

Jeřáb při pohledu na ně konečně přestal vrčet, jako kdyby zahrály na jakousi strunu vzpomínky, bolesti.

Potom však prošli kolem hloučku popíjejících vílích vojáků a Jeřáb ztuhl. Přelétl válečníky chladným vypočítavým pohledem a Elide pochopila, že přišel na nějaký plán.

Když odbočili do postranní uličky, vílí princ jim rázně a stroze vylíčil své úmysly.

O týden později se ocitli zde. Křik v domě nad nimi zesílil.

Elide se zatvářila znepokojeně, když praskání dřeva přehlušilo hlas zvonů. „Neměli bychom mu pomoci?“

Gavriel si prohrábl zlaté vlasy potetovanou rukou, na níž měl zaznamenaná jména bojovníků, kteří padli pod jeho velením, jak jí vysvětlil minulý týden, když konečně našla odvahu, aby se ho na to zeptala. „Je skoro hotový.“

Dokonce i Lorcan se na okno nad Elide a Gavrielem netrpklivě mračil.

Když zvony odbily poledne, okenice se rozlétly.

Nebo spíš *roztrřítily napadrt'*, když jimi prolétli dva muži z vílího rodu.

Jeden z nich, hnědovlasý a zkrvavený, při pádu ječel.

Princ Jeřáb Bělotrn beze slova padal s ním. Jen s vyceněnými zuby svíral protivníka.

Elide ustoupila stranou, aby jim uvolnila místo, když narazili do hromady beden v uličce a vzduchem prolétly třísky a kusy prken.

Věděla, že závan větru zabránil tomu, aby byl pád pro muže s mohutnými rameny smrtelný. Jeřáb ho vzápětí vytáhl z trosek za límec modré tuniky.

Mrtvý by jim nebyl nijak k užitku.

Gavriel tasil nůž a zůstal u Elide, zatímco Jeřáb narazil neznámého muže na stěnu uličky. V princově tváři nebyla ani stopa laskavosti, natož vlídnosti.

Stal se z něj chladnokrevný predátor odhodlaný za každou cenu najít královnu, jež si získala jeho srdce.

„Prosím,“ vyhrkl muž v obecné řeči.

Jeřáb ho tedy našel. O Samhuinnu dospěl k závěru, že se jim Maeve nepodaří vystopovat. Dokážou však najít velitele, kteří jí sloužili a které rozmístila do nejrůznějších království a propůjčila je smrtelným vládcům.

A muž, na kterého Jeřáb s krvácejícím rtem vrčel, *byl* velitel. Válečník, pokud měla usuzovat podle jeho širokých ramen a svalnatých stehen. Vedle Jeřába přesto vypadal jako trpaslík. Stejně tak v porovnání s Gavrielem a Lorcanem. Jako kdyby i mezi vílami ti tři platili za zcela odlišný druh.

„Bude to vypadat takto,“ spustil Jeřáb na škemrajícího velitele tichým výhruzným hlasem a roztáhl ústa v krutém úsměvu, při němž mu začala nanovo téct krev z roztrženého rtu. „Nejdřív ti zpřerážím nohy a možná i část páteře, aby ses nemohl odplazit.“ Ukázal zakrváceným prstem na konec uličky k Lorcanovi. „Víš, kdo to je, že ano?“

Lorcan jako by v odpověď vystoupil zpod oblouku. Velitel se roztřásl.

„Noha a páteř. Tvé tělo se nakonec uzdraví,“ pokračoval Jeřáb, zatímco Lorcan se nevzrušeně přibližoval. „Ovšem to, co ti udělá Lorcan Salvaterre...“ Tlumeně se zasmál bez stopy pobavení. „Z toho už se nevzpamatuješ, příteli.“

Velitel se zoufale podíval na Elide a Gavriela.

Když se to před dvěma dny stalo poprvé, Elide se na to nedokázala dívat. Ten první velitel neměl moc informací, které by stály za to, a vzhledem k tomu, že ho našli v nepředstavitel-

ně zvráceném nevěstinci, Elide příliš nelitovala, že Jeřáb nechal jeho tělo ležet na konci uličky. A hlavu na druhém.

Zato dnes, tentokrát... *Dívej se. Sleduj to*, syčel jí do ucha nenápadný hlásek. *Poslouchej.*

Elide se navzdory horku a slunci zachvěla. Zatnula zuby a polkla všechna slova, která se jí drala na jazyk. *Najděte někoho jiného. Najděte způsob, jak využít vlastní moc k ukování zámku. Najděte způsob, jak přijmout svůj osud s tím, že zůstanete uvězněni v tomto světě, abychom nemuseli splácet dluh, který jsme sami nezapřičinili.*

Avšak pokud teď Anneith promluvila, potom co ji v uplynulých měsících pouze pobízela... Elide polkla svá zuřivá slova. Jak se to od smrtelníků očekávalo. Kvůli Aelin se podrobí. Tak jako se nakonec podrobí samotná Aelin.

V Gavrielově tváři nebylo stopy po slitování. Vyčetla z ní jen chmurnou věcnost, s níž se díval na roztřeseného velitele, který bezvládně visel v ocelovém sevření Jeřábových rukou. „Řekni mu, co chce vědět. Jenom to zhoršuješ.“

Lorcan už byl téměř u nich a kolem dlouhých prstů se mu svíjel tmavý vítr.

V jeho drsném obličejí nebylo památky po muži, kterého znala. Alespoň ne po muži, kterým byl před tím, co se stalo na té pláži. Tuto jeho masku poprvé spatřila v Dubovém hvozdu. Necitlivou, arogantní, krutou.

Velitel uviděl moc, která se Lorcanovi hromadila v ruce, dokázal však na Jeřába vrhnout pohrdavý úsměšek, při němž odhalil zuby zalité krví. „Všechny vás zabije.“ Pod okem mu naskakovala podlitina a oteklá víčka měl zavřená. Elide zapulzoval vzduch v uších, když kolem nich Jeřáb vykouznil větrný štít, kterým ztlumil všechen zvuk. „Maeve vás zabije všechny do posledního, zrádci.“

„Jen ať to zkusí,“ odvětil Jeřáb klidně.

Dívej se, zašeptala Anneith znovu.

Když se velitel dal do křiku tentokrát, Elide už se od něj neodvrátila.

A zatímco Jeřáb s Lorcanem dělali to, k čemu byli vycvičení, nedokázala se rozhodnout, jestli jí měl Anneithin příkaz pomoci, nebo jí měl připomenout, jak s nimi bohové mohou naložit, pokud je neuposlechnou.

⇨ 3 ⇨

Parožnaté hory byly v plamenech a Dubový hvozd rovněž.

Z mohutných prastarých stromů zbyly sotva ohořelé kostry a na zem se snášel popel hustý jako sníh.

Vítr unášel jiskry, jako by jí výsměšně připomínal, jak za ní kdysi poskakovaly jako světlušky, když probíhala mezi hranicemi o svátku Beltane.

Všude bylo tolik ohně, horko ji dusilo a sám vzduch jí ožehával plíce.

Je to tvá vina je to tvá vina je to tvá vina.

Umírající stromy praskaly, jako by sténaly slova. Zoufale ji volaly.

Svět se koupal v ohni. V ohni, nikoli v temnotě.

Její pozornost upoutal pohyb mezi stromy.

Pán severu byl bez sebe, když k ní klusal šílený bolestí. Když mu z bílé srsti stoupal kouř, oheň pohlcoval jeho mocné parohy a nebyl to nesmrtelný plamen, který mezi nimi planul v jejím erbu, nesmrtelný plamen posvátných jelenů z Terrasenu, někdejší symbol Maly, nositelky ohně. Byly to skutečné kruté plameny.

Pán severu se s hromovým dusotem prohnal kolem a hořel, hořel, hořel.

Natáhla k němu ruku, neviditelnou a nepodstatnou, ale jelen se řítíl dál a z hrdla se mu řinul řev.

Jeho křik byl úděsný a neutuchal. Jako kdyby někdo rval na kusy samotné srdce světa.

Nemohla nic dělat, když se jelen vrhl do hradby ohně, která se táhla jako síť mezi dvěma hořícími duby.

Už se z ní nevynořil.



Bílý vlk ji opět pozoroval.

Aelin Ashryver Bělotrn Galathynius přejela prstem zakutým v železe po okraji kamenného oltáře, na němž ležela.

Na větší pohyb se nevzmohla.

Cairn ji tentokrát nechal zde. Neobtěžoval se odnést ji do železné truhlice u nedaleké zdi.

Zřídka měla možnost si oddechnout. Procitnout nikoli ve tmě, ale v mihotavém světle.

Ohně v kovových koších skomíraly a dovnitř pronikal vlhký chlad, jenž jí ulpíval na kůži v místech, kde nebyla pokrytá železem.

Zkoušela co nejtíšeji tahat za řetězy, avšak držely pevně.

Pokryli ji dalšími vrstvami železa a začali kovovými rukavicemi.

Nepamatovala si, kdy to udělali, ani kde. Tehdy ji drželi jen v té schráně.

V železné rakvi, jež ji dusila.

Stále dokola se v ní snažila najít slabé místo. Pak ale začali dovnitř vpouštět sladce vonící kouř, který ji pokaždé přiměl ztratit vědomí. Netušila, jak dlouho potom spala.

Když se probudila zde, už na kouř znovu nedošlo.

Opět se pokoušela odhalit nějaké slabiny svého vězení. Nakolik jí to pouta dovolila. Zabírala nohama, lokty a tlačila rukama na neúprosný kov. Neměla dost prostoru, aby se otočila. Aby zmírnila bolest, s níž se jí pouta zaryvala do těla a odírala jí kůži.

Hluboké jizvy po bičí, které se jí táhly na zádech, zmizely. Kdysi jí při těch ranách roztrhli kůži až na kost. Nebo to byl také jen sen?

Ponořila se do vzpomínek na roky výcviku v sídle nájemného vraha. Na lekce, při nichž ji nechali ležet spoutanou ře-

těžy ve vlastních výkalech, dokud nepřišla na to, jak z pout uniknout.

Jenže ti, kdo ji spoutali nyní, věděli o jejím výcviku a žádný trik, který v té stíněné tmě vyzkoušela, nefungoval.

Kovová rukavice zaskřípala o tmavý kámen a ten zvuk byl sotva slyšitelný skrz syčení ohně v koších a burácení řeky za nimi, ať už se nacházeli kdekoli.

Ona a ten vlk.

Fenrys.

Toho řetězy nesvazovaly. Nebylo jich zapotřebí.

Maeve mu přikázala, ať zůstane a podrobí se jejím rozkazům, a tak se také stalo.

Dlouhé minuty na sebe hleděli.

Aelin nepřemýšlela o bolesti, která ji připravila o vědomí, ačkoli při vzpomínce na praskající kosti křečovitě trhla nohou. Řetězy zazvonily.

Měla by prožívat otupující bolest, ale neucítila jediný její záchvěv, v nohou nezaznamenala ani náznak nepohodlí. Zapudila pomyslení na to, jak je ten muž z vílího rodu – Cairn – zmučil. Jak křičela, dokud ji nezradil hlas.

Mohl to být jen sen. Jeden z nekonečné záplavy, která ji pronásledovala ve tmě. Hořící jelen prchající mezi stromy. Hodiny, kdy ležela na oltáři s nohama roztržitými pradávnými nástroji. Stříbrovlasý princ, jehož vůně jí připomínala domov.

Ty výjevy se rozpíjely a splývaly, až jí připadalo, že i tento okamžik, kdy hleděla na bílého vlka ležícího u zdi naproti oltáři, mohl být pouhým odleskem iluze.

Aelinin prst opět škrábl o zahnutý kraj oltáře.

Vlk na ni zamrkal – třikrát. V první dny, měsíce, roky těchto muk si mezi sebou vytvořili tajný kód. Využili k tomu těch pár chvil, kdy ze sebe dokázala vysoukat slova a šeptala mu skrz téměř neviditelné skuliny v železné rakvi.

Jedno mrknutí znamenalo ano. Dvě ne. Tři *Jsi v pořádku?* Čtyři *Jsem tu. Jsem s tebou.* Pět *Toble je skutečné. Jsi při smyslech.*

Fenrys znovu třikrát zamrkal. *Jsi v pořádku?*

Aelin polkla knedlík v krku a odlepila jazyk od patra. Mrkla.
Ano.

Počítala jeho mrknutí.

Šest.

Tohle si vymyslel sám. Znamenalo to *Lhářko*, nebo něco podobného. Tento kód odmítala brát na vědomí.

Znovu mrkla. *Ano.*

Změřil si ji tmavýma očima. Všechno to viděl. Každý okamžik. Kdyby se směl proměnit, mohl by jí prozradit, co z toho byla smyšlenka a co skutečnost. Jestli něco z toho bylo skutečné.

Když se probrala, nebyla nijak zraněná. Necítila bolest. Jen si na to vzpomínala. Na to, jak se Cairn usmíval, když ji stále dokola rozřezával.

Nejspíš ji nechal na oltáři, protože se sem hodlal brzy vrátit.

Aelin se pohnula dost na to, aby zatáhla za řetězy. Do týlu jí zatlačil zámek masky. Na tváři a na většině kůže necítila vítr už... těžko říct, jak dlouho.

Ta část jejího těla, která nebyla zakrytá železem, byla oděná v bílé košili bez rukávů, která jí sahala do půli stehen a ponechávala nohy a paže holé, aby se na nich mohl Cairn vybit.

Vybavovala si dny, kdy jí svlékli dokonce i tu košili a zařízli jí nože do kůže na břicho. Kdykoli se však probudila, košile zůstávala čistě bílá. Nedotčená, bez poskvrn.

Fenrys vztyčil uši a škulbl jimi. Aelin další upozornění nepotřebovala.

Nenáviděla třes, který se zmocnil jejích údů, když se za čtvercovou místností a železnými dveřmi, jež do ní vedly, ozvaly nenucené pomalé kroky. Ty dveře představovaly jediný vchod. Nebyla tu okna. Kamenná chodba, kterou občas zahlédla za dveřmi, byla stejně potemnělá. Kromě proudění vody sem nepronikl žádný zvuk.

Hlas vody se rozezněl hlasitěji, když cvakl zámek a dveře se se skřípěním otevřely.

Přiměla se nezachvět, když k ní přistoupil hnědooký muž z vlího rodu.

„To ses tak brzy probrala? Asi jsem tě šetřil.“

Ten hlas. Nenáviděla ten důvěrný a chladný hlas víc než všechny ostatní.

Byl oděný v obleku válečníka, ale u štíhlého pasu mu nevisely válečnické zbraně.

Cairn si všiml, kam zatěkala pohledem, a poplácal těžké kladivo u pasu. „Už se těšíš na přídavek.“

Nedokázala v sobě vyvolat plameny, ani jedinou jiskru.

Došel k nevelké hromadě polen u jednoho z kovových košů a přihodil jich pár do zmírajícího ohně. Plameny zatančily a zapraskaly a sevřely dřevo hladovými prsty.

Její magie ani nezaplanula v odpověď. Všechno, co snědla a vypila skrz malý otvor v místech, kde měla maska ústa, chutnalo po železe.

Nejdřív sousta odmítala. Jakmile v nich ucítila železo, vyplivla je.

Když už málem umírala žízní, nalili jí násilím vodu do krku. Potom ji nechali vyhladovět, dokud ji to nezlomilo a nezhltna všechno, co před ní postavili, a nějaké železo jí mohlo být ukradené.

Raději nevzpomínala na tu chvíli. Na svou slabost. Na to, jaké vzrušení v Cairnovi probouzelo to, že ji vidí jíst, a jak zuřil, když ani to nevedlo k očekávanému výsledku.

Cairn přidal dřevo do druhého koše a pak luskl prsty na Fenryse. „Můžeš si na chodbě vyřídit potřebu a potom se okamžitě vrát.“

Obrovský vlk tiše vyšel ven, jako kdyby ho odvedl nějaký duch.

Maeve záměrně Cairnovi svěřila i pravomoc rozhodovat o tom, kdy bude Fenrys jíst a pít i kdy bude močit. Věděla, že na to Cairn někdy schválně zapomíná. Bolestné skučení vlka se k Aelin neslo, dokonce i když byla zavřená ve schráně.

Skutečné. To bylo skutečné.

Muž před ní, vycvičený bojovník, který se mohl pyšnit vším kromě cti a ducha, si prohlédl její tělo. „Jak si dnes v noci budeme hrát, Aelin?“

Nenáviděla zvuk svého jména na jeho jazyku.

Vycenila zuby.

Cairn ji hbitě jako zmije chytil za hrdlo, dost silně na to, aby jí způsobil modřiny. „Ještě pořád jsi tak plná zuřivosti.“

Zuřivost – této emoce se nikdy nevzdá. I když se pohroužila do toho žhnoucího moře ve svém nitru, i když zpívala temnotě a plameni, zuřivost ji poháněla dál.

Cairn jí zaryl prsty do krku a ona nedokázala zastavit přiškrcený zvuk, jenž jí vyrazil z úst. „Stačí pár krátkých slůvek a všechno to skončí, princezno,“ zavrňel a sklonil se, až ji jeho dech zahřál na rtech. „Pár slovíček a ty a já se navždy rozloučíme.“

Nikdy by je nevyřkla. Nikdy by nesložila krevní přísahu Maeve.

Nemohla přísahat a vzdát se všeho, co znala, všeho, čím byla. Stát se navždy otrokyní a vpustit do světa zkázu.

Cairn povolil stisk a ona se zhluboka nadechla. Cairn však ponechal prsty na pravé straně její šíje.

Věděla přesně, které místo, kterou jizvu zlehka přejel prsty. Dvojici malých otisků mezi krkem a ramenem.

„Zajímavé,“ zamumlal.

Aelin ucukla hlavou a znovu vycenila zuby.

Cairn ji uhodil.

Ne do tváře, kterou krylo železo, jímž by si mohl odřít klouby prstů, ale do nechráněného žaludku.

Vyrazil jí dech a železo zazvonilo, když se marně pokusila schoulit na bok.

Fenrys se pлавným krokem neslyšně vrátil a zaujal své místo u zdi. V jeho tmavých očích zaplála starost a prudký vztek, zatímco lapala po dechu a dál se snažila přitáhnout spoutané údy k břichu. Fenrys však nemohl dělat nic jiného než si lehnout zpátky na zem.

Čtyřikrát zamrkal. *Jsem tu. Jsem s tebou.*

Cairn si toho nevšiml. Nepostřehl její mrknutí, když Fenrysovi odpověděla. S úšklebkem hleděl na drobné stopy po kousnutí na krku, které uzavřela sůl z teplých vod Zátoky lebky.

Jeřábova značka. Značka jejího druha.

Nedovolila si na něj moc dlouho myslet. Ne když Cairn ucho-
pil kladivo s masivní hlavou a potěžkal ho v rukách.

„Kdyby mi to Maeve výslovně nezakázala,“ poznamenal za-
mysleně a přitom obhlížel její tělo jako malíř posuzující prázd-
né plátno, „sám bych do tebe zaryl zuby, abychom zjistili, jestli
zakryjí Bělotrnovu značku.“

Ucítila v žaludku příval strachu. Na vlastní kůži se přesvěd-
čila, jak na něj dlouhé hodiny tady působí. Zatnula prsty a pře-
jela nehty po kameni, jako kdyby to byl jeho obličej.

Cairn přehodil kladivo z jedné ruky do druhé. „Toto asi bude
muset stačit.“ Volnou rukou jí přejel po hrudi a ona při jeho ma-
jetnickém doteku trhla řetězy. Usmál se. „Necháš se tak snad-
no rozrušit.“ Chytil ji za holé koleno a něžně je stiskl. „Předtím
jsme začali u chodidel. Tentokrát se vydáme výš.“

Aelin se v duchu připravila. Nabírala do plic vzduch prudký-
mi nádechy, které jí měly odvést daleko odtud. Od tohoto těla.

Nikdy jim nedovolí, aby ji zlomili. Nikdy krevní přísahu ne-
složí.

Ve jménu Terrasenu, ve jménu svého lidu, který před deseti
lety ponechala jeho utrpení. Dlužila jim to.

Ponořila se hlouběji, jako kdyby dokázala utéct tomu, co mělo
přijít. Jako kdyby se před tím mohla ukrýt.

Kladivo se zalesklo ve světle ohně, když jí ho Cairn zvedl
nad koleno. Sykavě se nadechl a v jeho výraze se mísila nedo-
čkávkost s potěšením.

Fenrys zamrkal. Zás a znovu jí opakoval: *Jsem tu. Jsem s tebou.*
Nemohl však padající kladivo zastavit.

Ani výkřik, který jí prudce vyrazil z hrdla.

4

„Tento tábor už je měsíce opuštěný.“

Manon se otočila zády ke sněhem pokrytému skalnímu výběžku, odkud sledovala západní kraj pohorí Bílého tesáku, za nímž ležely Pustiny.

Asterin zůstávala v podřepu u zpoila zasněžených zbytků ohništní jámy. Ledový vítr čechral chundelatý přehoz z kozí kůže, který měla zavěšený na ramenou. „Od začátku podzimu tu nikdo nebyl,“ pokračovala pobočnice.

Manon to nepřekvapovalo. Stíny objevily tábořiště před hodinou při průzkumu území díky tomu, že si všimly nepravidelností chytře skrytých na závětrné straně skalnatého vrcholku. Při Matce, Manon by je možná minula bez povšimnutí.

Asterin vstala a smetla si sních z kolen. Ani tlustá kůže bojového obleku je nedokázala ochránit před ukrutným mrazem. Proto se rozhodly zahalit se do kůže horských koz.

Budeme dobře splývat se sněhem, prohlásila Edda. Stín si dokonce během uplynulých týdnů smyla z vlasů svou oblíbenou tmavou barvu a vrátila se ke svému přirozenému měsíčně bílému odstínu. Odstínu Manoniných vlasů. Šípek si ponechala vlasy obarvené a tvrdila, že jedna z nich bude noční průzkumnicí.

Manon sledovala oba Stíny, zatímco prozkoumávaly tábor. Možná už nebyly ani tak Stíny jako dvě tváře měsíce. Jedna tmavá, druhá světlá.

Byla to jedna z mnoha změn, kterými Třináctka prošla.

Manon vydechla a vítr jí prudce odvál horký dech od úst.

„Někde jsou,“ zamumlala Asterin, aby ji ostatní neslyšely u vyčnívajícího skaliska, jež je chránilo před větrem.

„Tři tábořiště,“ řekla Manon stejně tiše. „Všechny je dávno opustily. Honíme se za duchy.“

Asterininy zlaté vlasy, jež se uvolnily z copu, vlály v západním větru. Směřem v domovinu, kterou možná nikdy nespatri. „Ty tábory jsou důkaz, že to jsou bytosti z masa a kostí. Ghislaine má za to, že se tu zdržovaly při honech na sklonku léta.“

„Taky je tu mohli zanechat divocí lidé ze zdejších hor.“ Manon však věděla, že to není pravda. Za uplynulou stovku let uložila dost Crochanek na to, aby poznala jejich způsob rozdělování ohně i jejich upravená tábořiště. Stejně tak to rozpoznaly všechny členky Trináctky. Navíc tento rok v pohorí Bílého tesáku na Erawanův příkaz vystopovaly a pobily tolik divokých lidí, že se obeznámily i s jejich návyky.

Asterin upřela černé oči se zlatými zrníčky k mlžnému obzoru. „Najdeme je.“

Brzy. Musely co nejdříve najít aspoň *nějaké* Crochanky. Manon věděla, že Crochanky spolu dovedou komunikovat, ačkoli byly rozptýlené všemožně po světě. Dokázaly vyslat volání o pomoc. Nouzovou zprávu.

Čas nebyl na jejich straně. Od toho dne na pláži v Eyllwe uběhly téměř dva měsíce. Tehdy se Manon dozvěděla, že královna Terrasenu musí přinést strašlivou oběť, pokud má ukončit toto šílenství. Oběť, kterou by mohl, pokud bude třeba, podstoupit i jiný Malin potomek.

Manon se ovládla a neohlédla se přes rameno na krále Adarlanu, který stál opodál se zbytkem Trináctky a bavil Vestu tím, že na dlani vyčarovával plamen, vodu a led. Byla to jen malá ukázka jeho děsivé, úžasné magie. Pak přiměl tři úpony živlů, aby se spolu pustily do lenivého tance, a Vesta uznale povytáhla obočí. Manon neuniklo, jak se na něj rudovlasá strážkyně dívá, a všimla si, že se Vesta prozíravě nenechávala strhnout touhou.

Manon jí ovšem v tomto směru nedala žádné příkazy. Nikomu ze Třináctky se nesvěřila s tím, co přesně pro ni lidský král znamená.

Nejraději by řekla, že nic. Byl jen stejně ztracený ve světě jako ona. Stejně plný tichého hněvu. A stejně jako ji i jeho tlačil čas. Pátrání po třetím, poslední klíči Sudby nikam nevedlo. Dva, které král nosil v kapse, nepřinesly žádnou náповědu, jen pekelný zápach. Neměli nejmenší tušení, kde Erawan poslední klíč ukrývá, a prohledávat Morath nebo jeho výspy by se rovnalo sebevraždě.

Proto pátrání po týdnu bezvýsledných snah odložili a místo toho se rozhodli najít Crochanky. Král zpočátku protestoval, ale nakonec ustoupil. Jeho spojenci a přátelé na severu potřebovali na svou stranu získat co nejvíc válečníků. Manon nehodlala porušit svůj slib, že Crochanky vyhledá.

Byla sice zapuzenou dědičkou klanu Černozobých čarodějnic a velela pouhému tuctu čarodějnic, ale přesto mohla dostat svému slovu.

Najde Crochanky a přesvědčí je, ať se vydají do bitvy po boku Třináctky, s ní jako s poslední žijící crochanskou královnou.

I kdyby je měla všechny zavést rovnou do náruče Temnoty.

Slunce vystoupalo výš a jeho světlo, jež se odráželo od sněhu, bylo téměř oslepující.

Nebylo moudré se tu zdržovat. Uplynulé měsíce přežily díky své síle a důvtipu, protože se při honu na Crochanky samy staly lovnou zvěří. Hlavně v očích Žlutohnáték a Modrokrevných. V očích všech průzkumných oddílů.

Manon dala ostatním příkaz, ať s nimi nebojují. Kdyby se ztratila hlídka Železozubých čarodějnic, jen by tím odhalili, kde se nacházejí. Ačkoli by jim Dorian dokázal zlomit vaz, aniž by hnul brvou.

Jaká škoda, že se nenarodil v čarodějnickém klanu. Ochotně však takového smrtonosného spojence přijala, stejně jako celá Třináctka.

„Až najdeme Crochanky, co jim řekneš?“ zajímala se Asterin.

Manon to neustále zvažovala. V duchu se ptala, jestli Crochanky věděly, kdo byla Lothian Černozobá a že milovala Manonina otce, crochanského prince, jehož narození bylo samo o sobě výjimečné. Jestli její rodiče snili o tom, že dítě, jež zplodili, zlomí kletbu, která Železozubé pronásledovala, a spojí jejich rody. Jestli tomu *věřili*.

Neměla být dítětem války, nýbrž míru.

Láska. Mír. Ta slova jí na jazyku zněla cize.

Manon přejela prstem skrytým v rukavici po stuze z rudé látky, jíž měla svázaný konec copu. Byl to útržek z pláště její poloviční sestry Rhiannon. Nesla jméno poslední královny čarodějnic, zatímco Manon zdědila její podobu. „Asi je požádám, ať po nás nestřílejí,“ odpověděla.

Asterin zacukaly koutky v úsměvu. „Myslela jsem, jestli jim vysvětlíš, kdo jsi.“

Manon málokdy před něčím couvla. Málokdy se něčeho bála. Ale pokud měla říct ta slova, *ona* slova... „Nevím,“ připustila. „Uvidíme, jestli se dostaneme až tak daleko.“

Bílá démonka, tak ji Crochanky nazývaly. Byla na vrcholu jejich seznamu nepřátel, které bylo nutné odstranit. Kterákoli z Crochanek ji měla zabít, jakmile ji spatří. Už jen to bylo důkazem, že nevědí, co pro ně představuje.

Její poloviční sestra na to však přišla. A Manon jí podřízla krk.

Manon, Vrah rodných, posmívala se jí babička. Vůdkyni klanu nejspíš potěšilo srdce každé Crochanky, které Manon během posledních sta let přinesla do Tvrze Černozobých.

Manon zavřela oči a zaposlouchala se do pusté písně větru.

Abraxos za nimi netrpělivě, hladově zaskučel. Poslední dobou měli všichni hlad.

„Budeme tě následovat, Manon,“ ujistila ji Asterin tiše.

Manon se otočila k sestřenici. „Zasluhuji si tu čest?“

Asterin pevně stiskla rty. Na nose měla hrbolek. Vděčila za něj Manon, která jí zlomila nos v hodovní síni v Omeze za to, že se dala do bitky s přídržnými Žlutohnátkami. Asterin si na to

nikdy nestěžovala. Zdálo se, že připomínku na výprask, který jí Manon udělila, nosí hrdě jako odznak.

„O tom, jestli jí zasloužíš, rozhoduješ jen ty, Manon.“

Manon si ta slova v duchu přebrala a přitom stočila pohled k obzoru na západě. Pokud se jí podaří zavést je zpátky domů, na místo, které žádná z nich nespatriła, snad by si tu čest opravdu zasloužila.

Pokud přežijí válku a strašné věci, které budou muset provést, než to všechno skončí.



Proklouznout kolem třinácti spících čarodějnic a jejich wyvernů nebylo nic snadného.

Dorian Havilliard je však studoval a věděl, jak drží hlídky, která má nejtvrďší spánek, kdo by mohl nahlásit, že ho viděl odcházet od jejich malého ohně, a kdo o tom pomluví. Pozoroval je týdny od chvíle, kdy přišel s tímto nápadem. S tímto plánem.

Utábořili se na malém výběžku, kde našli dávno vychladlou stopu Crochanek. Nalezli úkryt pod převislým skaliskem a wyverni kolem nich vytvořili kožnatou teplou stěnu.

Měl jenom pár minut. Přípravoval se na to týdny. Nesnažil se nijak tajit, že vstává uprostřed noci. Jako kdyby o nic nešlo a on byl jen rozespálý muž, který není nijak nadšený z toho, že se musí vydat do chladu, aby si ulevil. Aby si čarodějnice zvykly na jeho noční výpravy.

Aby si na ně zvykla i Manon.

Přestože si nevyznali city, pokládali pokrývky každou noc vedle sebe. Ne že by v táboře plném čarodějnic měl příležitost si s ní něco začít. Ne, za tím účelem se museli odkrást do nehostinných zimních lesů a průsmyků bičovaných sněhem, kde se pokoušeli nahmátnout jakýkoli kus kůže, který se odváží odhalit na mrazivém vzduchu.

Jejich milování bylo krátké a divoké. Plné zubů, nehtů a vrčení, a nejen ze strany Manon.

Po dni stráveném neúspěšným pátráním, kdy byl Dorian

sotva víc než symbolický strážce proti nepřítelům, kteří je pronásledovali, zatímco jeho přátelé prolévali krev, aby zachránili jejich zemi, potřeboval upustit páru stejně jako ona. Nikdy spolu nemluvili o tom, co je sužovalo, a jemu to vyhovovalo.

Dorian nevěděl, jakého muže to z něj dělá.

Pokud měl být upřímný, většinu dní se nedokázal přimět cokoli cítit. Emoce mu připadaly vzdálené už celé měsíce, s výjimkou tajných zběsilých chvil s Manon. A okamžiků, kdy se cvičil s Třináctkou. Tehdy ho přímočarý hněv poháněl k tomu, aby máchal mečem a znova se zvedl, kdykoli ho srazily k zemi.

Naučily ho všechno, oč požádal – boj s mečem, lukostřelbu, práci s dýkou, stopování. Po boku teď vedle důvěrné tíhy Damarisu cítil i váhu čarodějnické dýky. Před dvěma týdny mu ji věnovala Lusk, druhá pobočnice s kamennou tváří, když ji prvně dokázal udržet na zemi.

Když však lekce skončily a oni seděli kolem malého ohně, který se odvážili noc co noc rozdělat, Dorian se sám sebe ptal, jestli čarodějnice dokáží vycítit nepokoj, jenž se mu neustále hnal v patách.

Jestli vytušily, že se nechce jít vymočit, když v tu ledovou noc prošel mezi jejich pokrývkami a pak proklouzl mezerou mezi Narene, Asterininou nebesky modrou wyverní samicí, a Abroxosem. Kývl na Vestu, jež stála na hlídce, a rudovlasá čarodějnice po něm navzdory krutému mrazu vrhla prohnáný úsměv. Potom obešel roh skalnatého převisu a zmizel jí z očí.

Vybral si schválně noc, kdy bude na hlídce Vesta. Některé členky Třináctky se vůbec neusmívaly. Lin, která se podle všeho ještě nerozhodla, jestli ho nechce rozříznout a podívat se mu zblízka na vnitřnosti, a Imogen, která byla uzavřená do sebe a neusmívala se na *nikoho*. Thea a Kaya si obvykle ponechávaly úsměvy jedna pro druhou, a když se usmály Kočka s Kůstkou, které ostatní nazývaly zelenooká démonická dvojčata, znamenalo to, že se každým okamžikem rozpoutá peklo.

Ty všechny by ho mohly podezírat, kdyby se vytratil na příliš dlouhou dobu, ale Vesta, jež s ním bezostyšně flirtovala, mu

dovolila setrvat mimo tábor. Nejspíš ze strachu, co by jí Manon udělala, kdyby ji přistihla, jak se za ním plíží tmou.

Byl pěkný parchant, že je takto využíval. Že je odhadoval a sledoval, když dávaly všanc holé krky, aby našly Crochanky.

Jenže co by se tím měnilo, kdyby mu na nich záleželo? Nebo kdyby mu záleželo na sobě, dodal v duchu. Náklonnost k druhým mu v životě nijak nepomohla a nepomohla ani Sorsche.

Beztak na tom nezáleželo, pokud se měl všeho vzdát, aby začetil bránu Sudby.

Po boku cítil váhu Damarisu. Ta ale nebyla ničím v porovnání se dvěma předměty, které měl zastrčené v kapse těžké kazajky. Naštěstí se brzy naučil nevšímát si jejich šepotu a nadpřirozeného vábení. Alespoň většinou.

Žádná z čarodějnic se nepozastavovala nad tím, že se nechal tak snadno přesvědčit, ať vzdá hledání třetího klíče. Měl dost rozumu na to, aby nemarnil čas tím, že se s nimi bude dohadovat. A tak spřádal plány a nechal všechny, i Manon, ať si věří, že se spokojil s úlohou strážce, jenž je bude bránit pomocí magie.

Došel na prostranství poseté balvany, které už předtím prozkoumal pod záminkou, že se bude bezcílně potulovat po okolí, a přitom stihl všechno připravit.

Dobře si zapamatoval pohyby rukou, kterými Aelin v Zátocce lebky načrtla na podlahu pokoje v Mořské růži krvavé symboly.

On však neměl v úmyslu přivolat Elenu.

Když zbrotil sníh krví a ujistil se, že vítr stále nese jeho pach směrem od tábořiště, tasil Damaris a zabodl ho do kruhu znamení Sudby.

A čekal.

Cítil v těle vytrvalý pulz magie, jako plamínek, který se odvažil vykouzlit, aby se zahřál a nezmrzl na kost, zatímco minuty ubíhaly.

Led byl prvotním projevem jeho magie a on si říkal, že by tím pádem k němu měl mít blízko, nebo si aspoň vůči němu vyěstovat jistou imunitu. Nic z toho ale nebyla pravda a Dorian

usoudil, že jestli přežijí dost dlouho na to, aby znovu pocítili úmorný letní žár, ani slůvkem si na to nepostěžuje.

Během týdnů neúnavného, neúspěšného pátrání se cvičil v kouzlení, jak nejlépe to šlo. Žádná z čarodějníc nebyla nadaná magickou mocí, s výjimkou Odevzdání, které jak mu bylo řečeno, mohly využít pouze jednou – se strašnými zničujícími následky. Trináctka přesto s jistým zájmem přihlížela, když se snažil pokračovat v lekcích, do kterých se pustil pod vedením Jeřába. Led, oheň, voda, léčení, vítr. Kvůli sněhu bylo nemožné vyloudit ze zmrzlé země život, ale Dorian se o to přesto pokusil.

Jediným druhem magie, který vždy odpověděl na jeho volání, byla neviditelná moc, jež dokázala lámat kosti, a čarodějnícím se nejvíc zamlouvala. Zvláště když představovala nejlepší obranu proti jejich nepřítelům. Smrt – to byl jeho dar. Podle všeho to bylo jediné, co mohl všem okolo nabídnout. V tomto ohledu nebyl o moc lepší než jeho otec.

Olizoval ho neviditelný plamen, který mu dodával klid.

O Aelin neslyšeli ani slovo. Stejně jako o Jeřabovi a jejich dalších společnicích. Ani slovo o tom, zda byla královna ještě stále Maevinou zajatkyň.

Byla ochotná se všeho vzdát, aby zachránila Terrasen a je všechny. A on byl odhodlaný ke stejné oběti. Aelin by rozhodně ztratila víc. Druha a manžela, který ji miloval. Dvůr, jenž ji následoval do pekla. Království, které dlouho čekalo na její návrat.

Jediné, co měl on, byl neoznačený hrob léčitelky, na kterou všichni zapomněli, zlomená říše a rozbořený hrad.

Na okamžik zavřel oči, aby zapudil obraz vybuchujícího skleněného hradu a otce, který se k němu natahuje a prosí ho o odpuštění. Ten muž byl zrůda ve všech možných ohledech. Zplodil Doriana, když byl posedlý démonem.

Co byl tím pádem Dorian? Jeho krev byla rudá a valgský princ, jenž ho ovládl, na něm s oblibou hodoval. Nutil ho, aby si *užíval* všechno, co napáchal, když nosil ten zatracený nákrčník. Byl ale Dorian přesto člověkem?

Dlouze vydechl a otevřel oči.
Na protější straně zasněženého prostranství stál muž.
Dorian se mu hluboce uklonil. „Gavine.“



První král Adarlanu měl jeho oči.

Nebo spíš Dorian měl Gavinovy oči, které podědil navzdory tisíci let, jež je dělily.

Jinak králova tvář působila cize: dlouhé tmavě hnědé vlasy, drsné rysy, strohá linie úst. „Osvojil sis znamení.“

Dorian se zvedl z úklony. „Učím se rychle.“

Gavin se neusmál. „Dar vyvolávání mrtvých nesmí být užíván lehkovážně. Tím, že jsi mě sem přivolal, hodně riskuješ, mladý králi. Vzhledem k tomu, co s sebou nosíš.“

Dorian se poplácal po kapse kazajky, v níž měl uložené dva klíče Sudby, a nevyšimal si podivné strašlivé moci, která mu znovu místo odpovědi zapulzovala v dlani. „V této době je všechno risk.“ Napřímil se. „Potřebuji tvou pomoc.“

Gavin neodpověděl. Sklouzl očima k Damarisu, dosud zabodnutému do sněhu uprostřed znamení. Dorian použil předmět osobně spjatý s králem, tak jako Aelin použila Elenino oko, aby přivolala královnu z dávných dob. „Alespoň se dobře staráš o můj meč.“ Pak zvedl pohled, ostrý jako samotná zbraň k Dorianovi. „Ačkoli nemohu říct stejnou věc o svém království.“

Dorian zatnul zuby. „Obávám se, že jsem po otci zdědil spoušť.“

„Byl jsi princem Adarlanu dlouho předtím, než ses stal jeho králem.“

Dorianova magie se změnila v led chladnější než noc okolo. „Pak to ber jako mou snahu o pokání za roky, kdy jsem se nechoval správně.“

Gavin mu hleděl do očí a ta chvíle se zdála být věčná. Muž stojící před Dorianem byl pravý král. Nejen svým titulem, ale i duchem. A od doby, kdy Gavina uložili k odpočinku pod základy hradu, který vybudoval na břehu Avery, to o sobě mohl tvrdit jen málokterý panovník.

Dorian čelil Gavinovu upřenému pohledu. Ať se král podívá, co z něj zbylo. Ať vidí bledou jizvu, jež se mu táhla kolem krku.

Pak Gavin mrkl a to byl jediný náznak, že Dorian smí mluvit dál.

Dorian polkl. „Kde je třetí klíč?“

Gavin ztuhl. „Mám zapovězeno to prozradit.“

„Máš to zapovězeno, nebo mi to nechceš říct?“ Měl by pokleknout a hovořit uctivým tónem. Kolik legend o Gavinovi přečetl, když byl malý? Kolikrát se proháněl hradem a předstíral, že je král, kterého měl nyní před sebou?

Dorian vytáhl zpod kazajky Orynthský amulet a nechal ho pohupovat v nelítostném větru. Z modrozlatého medailonu se vznesl tichý duch písně – v jazycích, které neexistovaly. „Brannon Galathynius se vzepřel bohům, když klíč vložil sem a varoval Aelin. To nejmenší, co můžeš udělat, je dát mi radu.“

Obrysy Gavinovy postavy se rozpily, ale dál si udržely jeho podobu. Ani jeden z nich neměl moc času. „Brannon Galathynius byl arogantní parchant. Na vlastní oči jsem se přesvědčil, co se stane, když někdo překazí božské plány. Nedopadne to dobře.“

„Způsobila to tvá žena, ne bohové.“

Gavin vycenil zuby, a ačkoli byl již dávno mrtvý, Dorianova magie znovu vzplanula, připravená k útoku.

„Má družka je cenou za to vše,“ ucedil Gavin. „Pokud někdo klíče získá, má družka *navěky* zmizí. Víš, jaké to je, mladý králi? Mít věčnost a pak o ni být připraven?“

Dorian se neobtěžoval s odpovědí. „Nechceš, abych třetí klíč našel, protože to bude znamenat Elenin konec.“

Gavin neodpověděl.

Dorian zavrčel. „Pokud klíče nevsadíme zpět do brány, nesčetně mnoho lidí *zemře*.“ Zastrčil Orynthský amulet zpátky do kazajky a opět ignoroval nepřírozenou melodii, která mu tepala v kostech. „Tak sobecký přece nejsi.“

Gavin mlčel a vítr si pohrával s jeho tmavými vlasy. Oči se mu však, sotva znatelně, zaleskly.

„Pověz mi, kde je,“ zašeptal Dorian. Zbývalo jen pár minut, než ho začne hledat dokonce i Vesta. „Prozrad' mi, kde je třetí klíč.“

„Ty za to také zaplatíš životem. Pokud získáš klíče a vykověš zámek, vyžádá si to i tvou duši. Nezbude z tebe nic, co by mohlo žít dál v Příštím světě.“

„Beztak není nikdo, komu by na tom nějak záleželo.“ Jemu samému na tom nesešlo a rozhodně by si takový konec zasloužil po tom, co tolikrát selhal. Po všem, co udělal.

Gavin se na něj dlouze zahloubaně zadíval. Dorian jeho příkrý pohled neochvějně snášel. Válečník, jenž přežil druhou válku s Erawanem.

„Elena pomohla Aelin,“ naléhal Dorian a obláčky páry z jeho úst se kroutily mezi nimi. „Nenechala se zastrašit, i když věděla, jak to poznamená její osud. Stejně tak se nezalekla Aelin, kterou nečeká dlouhý život s jejím druhem, ani věčnost v jeho společnosti.“ *A já také nic z toho nepoznám.* Srdce mu začalo prudce bít, když se v něm zvedla vlna magie. „A ty bys to udělal. Utekl bys před tím.“

Gavinovy zuby se zaleskly. „Erawana by bylo možné porazit i bez zapečetění brány.“

„Pověz mi jak a já najdu způsob, jak to udělat.“

Gavin však znovu umlkl a zatnul ruce u boků v pěst.

Dorian se posměšně zasmál. „Kdybys to věděl, už dávno by se to podařilo.“ Gavin zavrtěl hlavou, ale Dorian mluvil dál: „Tvoji přátelé zahynuli v boji s Erawanovými hordami. Pomoz mi ušetřit moje přátele stejného osudu. Pro některé už je možná příliš pozdě.“ Sevřel se mu žaludek.

Dostal se Chaol na jižní světadíl? Možná by bylo lepší, kdyby se jeho přítel nikdy nevrátil a zůstal v bezpečí v Antice. I když Chaol by nikdy na něco takového nepřistoupil.

Dorian se ohlédl k ohybu skály, kolem níž sem přišel. Čas se krátil.

„A co Adarlan?“ zeptal se rázně Gavin. „Zanechal bys ho bez krále?“ Ta otázka jasně vypovídala o tom, co si Gavin myslí

o Hollinovi. „Takto chceš napravit roky, které jsi coby korunní princ strávil v zahálce?“

Dorian jeho slovní políček přijal. Byla to čistá pravda a předhodil mu ji muž, jenž sloužil jejímu bezejmennému bohu. „Je to ještě vůbec podstatné?“

„Adarlan byla má pýcha.“

„Už tě není hoden,“ utnul ho Dorian. „Nebyl tě hoden už předlouhý čas. Možná si zasluhuje být zničen.“

Gavin naklonil hlavu na stranu. „Slova bezhlavého, arogantního chlapce. Myslíš si, že jsi jediný, koho postihla ztráta?“

„Přitom ty sám ses tolik bál ztráty, že jsi upřednostnil jedinou ženu před osudem světa.“

„Pokud bys měl na vybranou mezi svou ženou a Erileou, volil bys jinak?“

Sorscha, nebo svět. Ta otázka se bezútešně rozezněla v jeho duši. Oheň, jenž ho poháněl, ztratil žár. Dorian se přesto odvážil odpovědět: „Namlouváš si, jak by měla vypadat naše cesta vpřed, a přitom jsi sloužil bohu pravdy.“ Chaol mu pověděl o objevu, který na jaře učinili v katakombách pod zlomuvalskými kanály. O zapomenutém chrámu plném kostí, kam Gavin před smrtí zaznamenal svou zповěď. „Co by *ten* řekl o Elenině roli v tom všem?“

„Vševidoucí se nehlásí k příbuzenství s těmi bezpáteřnými tvory,“ zavrčel Gavin.

Dorian by přísahal, že se průsmykem s burácením prohnal prašný vítr, suchý jako staré kosti. „Co je tedy zač?“

„Nemůže být více bohů, kteří by pocházeli z různých míst? Někteří se mohli zrodit v našem světě a další zase v jiném.“

„Tuto otázku můžeme probrat jindy,“ ucedil Dorian. „Až nebudeme ve válce.“ Dlouze se nadechl. Poprvé, podruhé. „Prosím, pomoz mi zachránit mé přátele. Pomoz mi všechno napravit.“

Tento úkol byl tím jediným, co mu skutečně ještě zbývalo.

Gavin si ho opět prohlédl, jako by ho posuzoval. Dorian se neodvracel. Ať si Gavin v jeho duši přečte jakoukoli pravdu, jež v ní byla zapsaná.

V králově tváři se objevil stín bolesti. Bolesti a lítosti, když Dorianovi nakonec sdělil: „Klíč je v Morathu.“

Dorianovi vyschlo v ústech. „Kde v Morathu?“

„To nevím.“ Dorian mu věřil. Nepokrytá hrůza v Gavinových očích to potvrdila. Prastarý král kývl k Damarisu. „Ten meč není na ozdobu. Nech se jím vést, pokud nemůžeš věřit sám sobě.“

„Vážně říká pravdu?“

„Požehnal mu sám Vševidoucí, poté co jsem mu složil přísahu.“ Gavin pokrčil rameny v gestu, jež bylo jen zpola krotké. Jako kdyby ve skutečnosti nikdy neopustil adarlanskou divočinu, kde se z vojenského vůdce stal nejvyšším králem. „Přesto je jen na tobě, abys zjistil, co je pravda a co lež.“

„Pomůže mi Damaris najít v Morathu ten klíč?“ Proniknout do Erawanovy pevnosti, kde vyráběli ty nákrčníky...

Gavin stiskl rty a pak odpověděl: „To nemohu říct. Povím ti však toto: zatím se do Morathu nevydávej. Počkej, až budeš připravený.“

„Já už jsem připravený.“ Byla to bláhová lež a Gavin to věděl. Dorian měl co dělat, aby se nedotkl krku, který mu bude navěky hyzdit dlouhá bledá jizva.

„Morath už není pevností,“ řekl Gavin. „Stal se peklem a není laskavý k nerozvázným mladíkům.“ Dorian se napřímil, avšak Gavin hovořil dál: „Poznáš, až budeš opravdu připravený. Snaž se přesvědčit své společnice, ať zůstanete zde v táboře. Tvá cesta si tě najde tady.“

Obrysy Gavinova těla se pokrřivily a jeho tvář začala zatemňovat.

Dorian se odvážil k němu o krok přiblížit. „Jsem člověk?“

V Gavinových safírových očích se objevil nepatrný náznak laskavosti. „Nejsem ten, kdo tuto otázku dokáže zodpovědět.“

Poté král zmizel.

⇨ 5 ⇩

Velitel, kterého vyslechli v uličce, tvrdil, že naposledy dostal rozkazy z Doranelle.

Nikdo z nich nevěděl, jestli mu mají věřit.

Lorcan Salvaterre seděl u malého ohniště, které připravili na prašném poli na okraji zchátralého města. Z rukou si už dávno smyl mužovu krev, ale dál přemýšlel nad logikou jeho slov.

Že by přehlédli nejjednodušší řešení? Byla Maeve v Doranelle celou dobu a skrývala se před svými poddanými?

Jenže ten velitel byl ulhaný zmetek. Než s ním skoncovali, plivl Lorcanovi do tváře.

Další velitel, kterého dnes našli potom, co po něm týden pátrali v nejbližším přístavu, tvrdil, že obdržel rozkazy z dalekého království, jež prohledali před třemi týdny a které leželo opačným směrem než Doranelle.

Lorcan popostrčil hlínu špičkou boty.

Od chvíle, kdy dnes odpoledne velitel popřel tvrzení svého předchůdce, nebylo nikomu z nich do řeči.

„Doranelle je Maevino sídlo,“ řekla Elide nakonec a její klidný hlas se nesl hlubokým tichem. „Zní to jednoduše, ale dávalo by smysl, kdyby odvěkla Aelin tam.“

Bělotrn pouze hleděl do ohně. Dosud si nesmyl krev z tmavě šedé kazajky.

„Ani Maeve by ji nedokázala držet v Doranelle v dokonalém utajení,“ namítl Lorcan. „Už by se to k nám doneslo.“

Netušil, kdy se ženou před sebou naposledy hovořil.

Neodvrátila se, když při mučení zlomil Maeviny velitele. Když byl výslech nejtvrdší, zbledla, ale naslouchala každému slovu, které z nich Jeřáb s Lorcanem vymáčkli. Lorcan měl za to, že v Morathu viděla horší věci, a nenáviděl tu představu. Nenáviděl skutečnost, že její zrůdný strýc dosud dýchá.

Ovšem hon na něj musel počkat. Nejdřív najdou Aelin. Nebo to, co z ní zbylo.

V Elidiných očích se objevil neúprosný chlad, když odvětila: „Maeve v Zátoce lebky dokázala před Jeřábem skrýt Gavriela s Fenrysem. A nějak se jí podařilo utajit celou svou flotilu a pak se s ní vytrazit.“

Lorcan neodpověděl a Elide, která z něj nespouštěla ledový pohled, pokračovala: „Maeve ví, že by Doranelle byla zřejmě má volba a my bychom ji nejspíš zamítli jako *příliš* přímočarou. Předpokládala, že uvěříme, že Aelin zavlékla do nezapadlejších koutů Eriley. Ne že ji vzala rovnou do své domoviny.“

„Maeve by tím získala výhodu, mohla by snadno svolat vojsko,“ dodal Gavriel a na potetovaném krku mu poskočil ohryzek. „To by ztížilo Aelininu záchranu.“

Lorcan se ovládl a neřekl mu, ať drží jazyk za zuby. Neuniklo mu, jak často Gavriel Elide ochotně pomáhal a rozmlouval s ní. Jistě, ve skrytu duše za to byl vděčný, protože sami bohové věděli, že od *něj* by pomoc nepřijala.

Hellas ho zatrat, nezbylo mu než dát svou rozřezanou košili Jeřábovi a Gavrielovi, aby jí kusy látky předali, když přišlo její krvácení. Pohrozil jim, že je zaživa stáhne z kůže, jestli jí prozradí, že je látka od něj, a Elide se svým lidským čichem na ní jeho pach neodhalila.

Netušil, proč mu na tom záleží. Nezapomněl slova, kterými ho zahrнула ten den na pláži.

Doufám, že budeš trpět po zbytek svého ubohého nesmrtelného života. Doufám, že ho prožiješ sám. Doufám, že tvé srdce bude tížiti lítost a vina a nikdy nenajdeš způsob, jak se s tím vyrovnat.

Ať už to byla přísaha, nebo kletba, naplnila se do posledního slova.

Něco zničil. Něco nepopsatelně vzácného. Nikdy předtím mu na tom nesešlo.

Dokonce ani krvácející rána v jeho duši, kterou mu zasadila Maeve, když zrušila krevní přísahu, nebyla ničím v porovnání s hlubokou trhlinou, jež se mu rozevřela v srdci pokaždé, když se na Elide podíval.

Nabídla mu domov v Perranthu, i když věděla, že je mužem, který pozbyl čest. Nabídla mu útočiště ve svém domě.

Svou nabídku odvolala nikoli proto, že Maeve přetnula pou- to přísahu, ale proto, že Elidinu věc zradil tak krutě, že si nedo- kázal představit, jak by to mohl napravit.

Kde je Aelin? Kde je moje žena?

Bělotrnova žena... a družka. Lorcan se jen díky tomuto po- slání, této nekonečné výpravě, při níž se ji snažili najít, nezří- til do propasti, z níž by se, jak dobře věděl, už znovu nevynořil.

Kdyby ji našli, kdyby Aelin dokázala přestát Cairnovo trýz- nění, snad by dokázal najít způsob, jak se sebou žít. Jak sná- šet tuto... osobu, jíž se stal. Možná mu to potrvá dalších pět set let.

Raději si nepřipomínal, že tou dobou z Elide zbude sotva víc než prach. Už jen při tom pomyslení se mu ubohá večere – oko- ralý chléb a tvrdý sýr – obracela v žaludku.

Byl blázen. Nesmrtelný, hloupý blázen, když dovolil, aby se jejich vztah ubíral tímto směrem a zapomněl, že i kdyby mu od- pustila, stále zůstane smrtelnou ženou.

Po chvíli řekl: „Dávalo by také smysl, kdyby se Maeve vy- pravila k Akkadijcům, jak dnes tvrdil ten velitel. Dlouhou dobu s tímto královstvím udržovala styky.“ Spolu s Bělotrnem a Gav- rиеlem je často vysílala do té písčité pustiny do války a on už tam nechtěl znovu vkročit. „Jejich vojska by ji ochránila.“

Ostatně bylo by zapotřebí celého vojska, aby Bělotrnovi za- bránili dostat se k jeho družce.

Otočil se k princovi, který nedával najevo, že by je poslouchal. Lorcan nechtěl uvažovat o tom, zda si Bělotrn nebude brzy mu- set pořídít další tetování na druhou stranu tváře.

„Ten dnešní velitel byl podstatně sdílnější,“ pokračoval Lorcan s očima upřenýma na prince, po jehož boku pobojoval mnohá staletí a který býval stejný chladnokrevný parchant, jakým byl do letošního jara Lorcan. „Jen co jsi mu zahrozil, začal zpívat. Ten, který tvrdil, že je Maeve v Doranelle, byl i na konci plný pohrdání.“

„Podle mě je v Doranelle,“ přerušila ho Elide. „Anneith mi ten den nařídila, ať naslouchám. U těch druhých dvou se neozvala.“

„Musíme vzít v úvahu i to,“ odpověděl Lorcan a Elidiny oči se podrážděně zaleskly. „Nevidím důvod, proč by bohové měli promlouvat tak jasně.“

„To říká někdo, kdo cítí dotek boha, který mu radí, kdy se dát na útěk a kdy bojovat,“ odsekla Elide.

Lorcan si toho nevšímal, i když měla pravdu. Od Kamených mokřadů Hellasův dotek nepocítil. Jako kdyby odpuzoval dokonce i boha smrti. „Hranice Akkadie je tři dny jízdy odtud. K hlavnímu městu jsou to další tři dny. Doranelle je vzdálené dva týdny, v případě, že během cesty omezíme odpočinek.“

Čas nebyl na jejich straně. Když vezmou v úvahu klíče Sudby, Erawana a válku, která mezitím určitě vypukla v Eriley, jakékoli zpoždění je přijde draho. Nemluvě o tom, co den co den musela vytrpět královna Terrasenu.

Elide chtěla něco namítnout, jenže Lorcan ji předběhl. „Kdybychom pak dorazili do Maevina sídla, vyčerpaní a hladoví... neměli bychom šanci. Nemluvě o tom, že Maeve ovládá krycí kouzla, takže bychom mohli klidně projít přímo kolem Aelin, aniž bychom si to vůbec uvědomili.“

Elide zlostně roztáhla chřípí, ale obrátila se k Jeřábovi. „Rozhodnutí je na tobě, princí.“

Už nebyl pouhým princem. Byl manželem terrasenské královny.

Bělotrn konečně zvedl hlavu a upřel zelené oči na Lorcana. Ten klidně snášel tíhu jejich vrozené dominance. Čekal, kdy se

Jeřáb odhodlá vykonat zaslouženou pomstu. Čekal, až přijde rána. Doufal v to. Avšak marně.

„Doputovali jsme dost daleko na jih,“ prohlásil Jeřáb tichým hlasem. „Bude lepší vydat se do Akkadie, než riskovat cestu do Doranelle, jen abychom zjistili, že jsme se zmýlili.“

Bylo rozhodnuto.

Elide na Lorcana jen vrhla zuřivý pohled a vstala se zamumláním, že si musí odskočit, než půjde spát. Díky kouzelné dlaze, kterou jí Gavriel udržoval kolem kotníku, kráčela suchou trávou pevným krokem.

Měla by jí pomáhat jeho magie. Jeho moc by se měla dotýkat její kůže.

Její kroky se vzdálily, až téměř utichly. Obvykle se vydala dál, než bylo nutné, aby ji neslyšeli. Lorcan jí dopřál pár minut a potom zamířil do tmy za ní.

Potkal ji, když se vracela. Zastavila se na malém kopci, který byl sotva víc než kupa hlíny na poli. „Co chceš?“

Lorcan kráčel dál, dokud nedošel k úpatí kopce, kde se zastavil. „Akkadia je rozumnější volbou.“

„Jeřáb došel ke stejnému závěru. Musíš být ohromně spokojený.“

Chtěla kolem něj rázně projít, ale zastoupil jí cestu. Zvedla hlavu, aby mu viděla do tváře, a on si ještě nikdy nepřipadal tak malý. Tak nicotný. „Neprosazoval jsem Akkadii, abych tě rozlobil,“ dokázal namítnout.

„To je mi jedno.“

Znovu ho zkusila obejít, ale Lorcan se bez obtíží držel před ní. „Nechtěl jsem...“ Ta slova ho dusila. „Nechtěl jsem, aby se to stalo.“

Tiše, jízlivě se zasmála. „Samozřejmě že ne. Copak bys stál o to, aby tvoje úchvatná královna zrušila krevní přísahu?“

„To je mi lhostejné.“ Myslel to vážně. V životě nevyřkl pravdivější slova. „Jenom bych si přál, abych směl všechno napravit.“

Ohrnula ret. „Možná bych ti věřila, kdybych tě neviděla, jak ses na té pláži *plazil* za Maeve.“

Lorcan při jejích slovech zamrkal. Byla plná nenávisti, která ho ohromila natolik, že tentokrát Elide nechal projít. Ani se za ním nepodívala.

Ne dokud Lorcan neřekl: „Neplazil jsem se za Maeve.“

Zarazila se a vlasy se jí zavlnily. Pomalu se ohlédla přes rameno. Vypadala přitom vznešeně a chladně jako hvězdy na nebi.

„Plazil jsem se...“ Ohryzek mu poskočil. „Plazil jsem se za Aelin.“

Vypudil z mysli vzpomínky na zkrvavený písek, na královnin křik a její poslední zoufalé prosby k Elide. Zahnal je a dodal: „Když Maeve přetnula pouto přísahy, nedokázal jsem se pohnout. Sotva jsem mohl dýchat.“

Byla to tak zdrcující bolest, že si Lorcan nedovedl představit, jaké by bylo zrušit přísahu z vlastní vůle, bez cizího příkazu. Ta bolest by musela být ochromující.

Pouto přísahy se dalo napnout a natáhnout jako tenká nit. Vaughan, poslední z jejich tlupy, který nepochybně stále bloudivil severskou divočinou, kde se snažil zachytit Lorcanovu stopu, byl dostatečným důkazem toho, že se omezení spojená s krevní přísahou dala obejít. Ovšem zlomit ji přímo z vlastní vůle, najít způsob, jak pouto přervat, se rovnalo sebevraždě.

Během uplynulých měsíců se sám sebe ptal, jestli se neměl uchýlit právě k tomuto řešení.

Polkl. „Snažil jsem se dostat k ní. K Aelin. Pokoušel jsem se dostat k té schráně.“ Potom tiše, tak, aby to zaslechla pouze ona, dodal: „Skutečně.“

Jeho slovo pro něj bylo závazkem. Bylo jedinou měnou, v níž měl zájem obchodovat. Kdysi jí to řekl, během týdnů, kdy spolu putovali. V jejích očích nezahlédl sebemenší náznak toho, že si na to vzpomínala.

Mlčky zamířila zpět do tábora a Lorcan zůstal, kde byl.

Byla to jeho vina. To utrpení jí i ostatním přivodil on.

Elide došla k ohni a Lorcan se konečně vydal za ní. Když došel ke kruhu světla, zrovna si s pevně stisknutými rty sedala vedle Gavriela.

Lev jí tiše sdělil: „Nelhal ti.“

Lorcan zatnul zuby a nesnažil se skrýt zvuk svých kroků. Pokud měl Gavriel dost bystrý sluch na to, aby zachytil každé slovo jejich rozhovoru, určitě věděl, že je nablízku. A zaručeně věděl i to, že by neměl strkat nos do jejich záležitostí.

Přesto se přistihl, jak sleduje její tvář a čeká na odpověď.

Elide si však nevšímalá Lva ani jeho a on najednou litoval, že vůbec promluvil.



Princ Jeřáb Bělotrn Galathynius, manžel a druh královny Terrasenu, věděl, že sní.

Věděl to, protože viděl ji.

Byla tam jen temnota, vítr a obří hluboká propast, jež je dělila.

Neměla dno a byla trhlinou protínající svět. Slyšel však šepot, jenž se plazil daleko dole.

Aelin stála zády k němu a vlasy jí vlály jako zlatý závoj. Byly delší, než když je viděl posledně.

Pokusil se proměnit a přeletět přes propast. Magie, jež mu byla vrozená, mu však vypověděla poslušnost. Byl uvězněn ve vílím těle. Nedokázal by doskočit tak daleko, a tak se na ni jen díval a vdechoval její vůni jasmínu, verbeny a praskajících uhlíků, kterou k němu přinášel vítr. Tento vítr mu nešeptal tajemství a nezněl písněmi.

Byl to vítr smrti, chladu, nicoty.

Aelin.

Neměl zde hlas, přesto vyslovil její jméno. Vrhł ho přes strž mezi nimi.

Pomalou se k němu otočila.

Byla to její tvář – nebo spíš tvář, kterou bude mít za pár let, až projde přerodem.

Nebyly to však její o něco starší rysy, co mu vyrazilo dech.

O to se postarala ruka na jejím kulatém břiše.

Aelin se na něj dívala a vlasy jí dál vlály. Pak se za ní objevily čtyři malé postavy.

Jeřáb padl na kolena.

Nejvyšší byla dívka se zlatými vlasy a očima zelenýma jako borovicové jehličí. Byla vážná a držela se hrdě jako její matka. Chlapec vedle ní, který byl téměř stejně vysoký, se na něj vřele a široce usmál. Ashryverské oči mu skoro zářily pod čupřinou stříbrných vlasů. Chlapec vedle něj měl stříbřité vlasy a zelené oči a pomalu by mohl být Jeřábovým dvojčetem. A nejmenší dívka, která se držela matčiných nohou... Bylo to drobné dítě se stříbrnými vlasy, jež se teprve nedávno začalo batolit. Těžko říct, po kterém z předků podědila modré oči.

Děti. Jeho děti. Jejich děti.

A další se mělo narodit za pouhých pár týdnů.

Jeho rodina.

Rodina, kterou by mohl mít. Budoucnost, kterou by mohl mít. Byla to ta nejkrásnější věc, jakou kdy viděl.

Aelin.

Jejich děti se přitiskly k ní a nejstarší dívka se na Aelin varovně podívala.

Vtom Jeřáb ucítil smrtící, mocný černý víchř, ženoucí se k nim.

Pokusil se vykřiknout. Snažil se zvednout ze země a najít si k nim cestu.

Avšak to už se přihnál černý vítr a rval a strhával vše, co mu stálo v cestě.

Ještě pořád se na něj dívali, když odnesl i je.

Zbýl jenom prach a stín.

Jeřáb se s trhnutím probudil. Srdce mu splašeně tlouklo a tělo na něj křičelo, ať se *probne. Ať bojuje.*

Jenže nebylo nic a nikdo, s kým by tady na vyprahlém poli pod hvězdami bojoval.

Sen. Zase ten stejný sen.

Promnul si tvář a posadil se na pokrývce. Koně pospávali a nezdáli se v nejmenším zneklidnění. Gavriel seděl na hlídce v podobě horského lva mimo dosah světla plamenů a oči mu zářily ve tmě. Elide a Lorcan byli ponořeni do hlubokého spánku a ani se nepohnuli.

Jeřáb zkoumal postavení hvězd. Do úsvitu zbývalo pouhých pár hodin.

Pak je čeká cesta do Akkadie, země nízkých křovin a písku.

Zatímco se Elide a Lorcan dohadovali, jestli se tam vydat, také o tom uvažoval. Přemítal, zda má odletět sám do Doranelle a riskovat, že ztratí cenné dny bezvýsledným pátráním.

Kdyby s nimi byl Vaughan, kdyby byl Vaughan volný, mohl by válečníka vyslat v podobě orlovce do Doranelle, zatímco by se vydali do Akkadie.

Jeřáb se nad tím znovu zamyslel. Pokud by vynaložil veškerou svou magii a spoutal větry, zvládl by cestu do Doranelle za pár dnů místo za dva týdny. Ovšem pokud by se mu nějak podařilo najít Aelin... Prošel dost bitvami na to, aby věděl, že než to skončí, bude potřebovat Lorcanovu a Gavrielovu sílu. Pokud by se pokusil Aelin osvobodit bez jejich pomoci, mohl by ji ohrozit. To by znamenalo, že by musel doletět *zpátky* za nimi a pak s nimi podniknout trýznivě pomalou výpravu na sever.

Akkadia byla blízko, takže bylo moudřejší hledat nejdřív tam pro případ, že dnes velitel mluvil pravdu. A pokud je to, co zjistí v Akkadii zavede do Doranelle, pak se vypraví právě tam. Společně.

Přestože se to přičilo jeho instinktům druha a manžela. Přestože Aelin s každým dnem a hodinou, které prožila v Maeviných spárech, nejspíš zažívala větší utrpení, než o jakém by vůbec dokázal uvažovat.

Takže se vydají do Akkadie. Za několik dní se dostanou na rozsáhlé pláně a poté do vyprahlých kopců v dáli za nimi. Jakmile přijdou zimní deště, pláně se zazelenají bujným porostem, ale po spalujícím létě bude mít tamější kraj stále hnědé a pšeničně zlaté odstíny a na vodu narazí jen zřídka.

Musel se postarat o to, aby si u další řeky nabrali zásoby. Takové, aby vystačily i pro koně. O jídlo možná bude nouze, ale na pláních se dala ulovit divoká zvířata. Hubení králíci a malá chlupatá stvoření, která přebývala v popraskané zemi. Přesně ten druh jídla, nad kterým by se Aelin zatvářila znechuceně.

Gavriel postřehl pohyb v tábořišti a tiše přešel za Jeřábem. Jeho obrovské tlapy našlapovaly neslyšně i v trávě suché jako troud. S tázavým zamrknáním upřel na Jeřába žlutohnědé oči.

Ten na jeho nevysslovenou otázku zavrtěl hlavou. „Vyspi se. Převezmu hlídku.“

Gavriel naklonil hlavu v gestu, které, jak Jeřáb věděl, znamenalo: *Jsi v pořádku?*

Stále pro něj bylo zvláštní spolupracovat se Lvem a Lorcanem, když je k tomu nezavazovala pouta přísahy vůči Maeve, a vědět, že tu jsou z vlastní vůle.

Nebyl si jistý, čím teď jsou jeden pro druhého.

Nevšímal si Gavrielovy tiché otázky a zahleděl se do skomírajícího ohně. „Odpočiň si, dokud můžeš.“

Gavriel nic nenamítal. Zamířil k pokrývce a s kočičím povzdechem se na ni položil.

Jeřáb potlačil záchvěv viny. Hnal je stále vpřed a oni si nestěžovali. Nežádali ho, aby zpomalil vyčerpávající tempo, jež nasadil.

Od onoho dne na pláži prostřednictvím duchovního pouta nic nezachytil. Nic.

Nebyla mrtvá, protože pouto pořád existovalo, a přesto... mlčelo.

Přemýšlel nad tím během dlouhých hodin putování i během hodin na hlídce, dokonce i během hodin, kdy by měl spát.

Ten den v Eyllwe necítil prostřednictvím pouta bolest. Cítil ji, když Dorian Havilliard Aelin bodl ve skleněném hradu. Cítil, jak se pouto, o němž se jako hlupák domníval, že je poutem *carranam*, napíná skoro k prasknutí, když se ocitla na pokraji smrti.

Avšak ten den na pláži, kdy na ni zaútočila Maeve a nechala Cairna, aby ji *zbičoval*...

Jeřáb zatnul zuby, až to zabořilo. Obracel se mu žaludek. Pohlédl na Zlatobřit, jež měl položený vedle sebe na pokrývce.

Opatrně přesunul ostří před sebe a zadíval se na rubín uprostřed rukojeti. Drahokam planul ve světle plamenů.

Aelin při souboji s Manon v Temisině chrámu cítila, jak ho

zasáhl šíp. Nebo zachytila trhnutí pouta, jež bylo dost silné na to, aby v tu chvíli pochopila, že jsou druh a družka.

On však ten den na pláži nic takového nepocítil.

Měl dojem, že ví proč. Věděl, že za tím nejspíš stojí Maeve, která utlumila to, co je spojovalo. Vstoupila mu do mysli, aby ho přinutila myslet si, že Lyria je jeho družka, a dokonale obelstila jeho instinkty muže z rodu víl. Možná bylo v její moci najít způsob, jak zadusit spojení mezi ním a Aelin, aby nepoznal, že je ve strašném nebezpečí a nemohl ji najít.

Měl ale odhalit, co Aelin hrozí. Neměl čekat na wyverny a ostatní. Měl se rozletět rovnou k pláži a nepromrhat ty vzácné minuty.

Družka. Jeho družka.

Měl vědět i to. Dokonce i když z něj zuřivost a žal udělaly prachsprostého parchanta, měl vědět, kdo je, od chvíle, kdy ji kousl před Mlžnými skalami. Nedokázal odolat nutkání prohlásit ji za svou. V okamžiku, kdy mu její krev dopadla na jazyk, zpívala mu a pak mu na to nedovolila zapomenout. Cítil tu chuť celé měsíce.

Místo toho se hádali a on to dovolil. Stal se zajatcem hněvu a ledu. Aelin zuřila stejně jako on a chrlila na něj nenávistné, nevyсловné věci, proto s ní začal nakládat jako s muži a ženami pod jeho velením, kteří mu odmlouvali, ale vzpomínky na ty první dny ho pořád pronásledovaly. Jeřáb ovšem věděl, že kdyby se o jejich střetech zmínil s náznakem studu, Aelin by mu vmetla do tváře, že je blázen.

Nevěděl, co dělat s tetováním na tváři, krku a paži. Se lží, jež popisovala jeho ztrátu, a s pravdou, která vypovídala o jeho zaslíbenosti.

Zamiloval si Lyrii – to byla pravda. Kdykoli na to pomyslel, užíral se vinou, ale teď už chápal, proč se ho Lyria v prvních měsících tak bála, proč pro něj bylo tak těžké se jí dvořit, i když je mělo spojovat pouto, o němž neznala pravdu ani ona. Byla něžná, tichá a laskavá. Měla v sobě jiný druh síly, ale možná ne takový, který by si on sám vybral.

Nenáviděl se za to, že na to vůbec myslí.

Přestože ho spaloval zuřivý hněv při pomyslení na to, co Maeve jemu i Lyrii ukradla. Aelin byla jeho a on byl její, už od začátku. Už od chvíle, kdy si byli souzeni. A Maeve se rozhodla je zlomit. Zlomit *ji*, aby získala, co chtěla.

Neponechá to bez trestu. Stejně tak nezapomene na to, že Lyria bez ohledu na to, co je skutečně spojovalo, čekala jeho dítě, když Maeve poslala nepřátelské jednotky do jeho domu v horách. Nikdy jí to neodpustí.

Zabiju tě, řekla Aelin, když se dozvěděla, co Maeve udělala. Jak strašně s ním manipulovala, jak zdrtila jeho duši... a zničila Lyriu. Elide mu stále dokola opakovala každé slovo, které při tom setkání padlo. *Zabiju tě*.

Jeřáb upíral oči na planoucí srdce rubínu.

Modlil se, ať se ten oheň, ta zuřivost nedá zlomit. Věděl, kolik dní uplynulo. Věděl, že Maeve slíbila, že bude na mučení dohlížet. Věděl, že všechno hraje proti Aelin. Sám prožil dva týdny připoutaný na stole nepřátel. Na paži měl dosud jizvu od toho, jak na něj použili jeden z důmyslnějších nástrojů.

Museli si pospíšet.

Naklonil se vpřed a dotkl se čelem jílce Zlatobřitu. Kov hřál, jako kdyby v sobě stále skrýval stopu plamene své paní.

Od té poslední hrůzné války do Akkadie nevstročil. A ačkoli zde dovedl k vítězství vojáky z řad víl i smrtelníků, nikdy neza toužil to místo znovu spatřit.

Ovšem teď se tam měli vydat.

A pokud ji najde, pokud ji osvobodí... Jeřáb si nedovolil představovat si něco víc.

Raději nemyslel na pravdu, jíž budou muset čelit. Na to další brímě. *Jeřábovi řekni, že mě mrzí, že jsem mu lhala. Ale připomeň mu, že to byl beztak jen vypůjčený čas. Dokonce i před dnešním dnem jsem si uvědomovala, že žijeme pouze na vypůjčený čas. Přesto však lituju, že ho nebylo víc.*

Odmítal to přijmout. Nikdy nepřijme, že by Aelin měla být nejvyšší obětí, která to vše ukončí. Která zachrání jejich svět.

Jeřáb klouzal zrakem po hvězdné klenbě.

Zatímco se ostatní souhvězdí pohybovala, Pán severu zůstal na místě a nesmrtelná hvězda mezi jeho parohy ukazovala cestu domů, do Terrasenu.

Pověz mu, že musí bojovat. Musí zachránit Terrasen a mít na paměti sliby, které mi dal.

Čas nebyl na jejich straně. Ne když proti nim stála Maeve a na jejich světadílu vypukla válka. On však neměl v úmyslu vrátit se bez Aelin bez ohledu na přání, s nímž se rozloučila, a na přísahy, které jí složil, když se s ní oženil – že bude střežit Terrasen a vládnout mu.

A řekni mu, že mu děkuju za to, že mě provázel na té temné cestě zpět ke světlu.

Byla to pro něj čest. Od samého začátku to pro něj byla čest, největší, jaké se mu v jeho nesmrtelném životě dostalo.

V nesmrtelném životě, který spolu budou sdílet. Nějak toho dosáhnou. Nic jiného nepřipustí.

Jeřáb to tiše odpřisáhl hvězdám.

Měl dojem, že Pán severu se zamíhotal v odpověď.

❧ 6 ❧

Zimní vítr dující nad neklidnými vlnami pronikal Chaolu Westfalovi pod kůži od chvíle, kdy se vynořil z kajuty v podpalubí. Ačkoli měl na sobě teplý modrý plášť, vlhký chlad se mu zakusoval do morku kostí, a když se rozhlížel po mořské hladině, zdálo se, že se příkrov těžkých mraků nejspíš hned tak nerozplyne. Zima ukusovala další a další části světadílu stejně jistě jako morathské legie.

Studený úsvit nic neodhalil, jen nepokojné moře a stoické námořníky a vojáky, kteří rychle naváděli loď k severu. Za nimi a po obou bocích korábu následovala polovina khaganova loďstva. Druhá polovina zatím zůstávala u jižního světadílu, kde se srocoval zbytek flotily mocné říše. Pokud počasí vydrží, budou mít oproti předvoji pouhých pár týdnů zpoždění.

Chaol vyslal po sláném mrazivém větru modlitbu, ať se tak stane, protože navzdory velikosti loďstva za ním a tisíci jezdčům na rucích, kteří právě z hřadů na lodích vylétali na nebe, aby si zrána zalovili nad vlnami, by to stále proti Morathu nemuselo stačit.

Možná i tak nedorazí dost rychle, aby jejich loďstvo cokoliv změnilo.

Během tří týdnů plavby se k nim nedoneslo mnoho informací o vojsku, které jeho přátelé shromáždili a údajně přivedli do Terrasenu. Navíc se drželi v bezpečné vzdálenosti od pobřeží, aby se vyhnuli nepřátelským lodím a wyvernům. Jenže to se dnes změní.

Pod paži ho uchopila drobná hřejivá ruka a hlava s hnědozlatými vlasy se mu opřela o rameno. „Je tady strašný mráz,“ zabručela Yrene a zamračila se na vlny bičované větrem.

Chaol ji políbil na vršek hlavy. „Trocha otužování člověku jenom prospěje.“

Tiše se zasmála a páru před jejími ústy okamžitě odnášel vítr. „Mluvíš jako Seveřan.“

Chaol ji objal rukou kolem ramen a přivinul si ji k boku. „Copak tě poslední dobou dost nezahřívám, choti?“

Yrene se zarděla a dloubla ho loktem do žeber. „Nevychovanče.“

Uplynul měsíc a on ještě pořád žasl nad tím slovem: *choť*. Žasl nad ženou po svém boku, jež uzdravila jeho zlomenou, znavenou duši.

Jeho páteř byla oproti tomu vedlejší. Trávil dlouhé dny na lodi tím, že se cvičil v boji – ať už na koni, s holí nebo na kolečkovém křesle pro případy, kdy by Yrene vyčerpala svou moc natolik, že by se pouto života mezi nimi nebezpečně napnulo a jeho zranění opět získalo navrch.

Jeho páteř se nezhojila, ne zcela. A neměla se nikdy zhojit. Byla to cena za to, že mu Yrene zachránila život poté, co se po útoku valgské princezny ocitl na pokraji smrti. Přitom mu to nepřipadalo jako příliš vysoká cena. Na křeslo ani na zranění nikdy nepohlížel jako na břemeno, a nezačne s tím ani teď.

Zato druhá část té dohody s bohyní, která řídila Yreniny kroky celý život a přivedla ji k břehům Anticy a nyní zpět na jejich světadíl... Ta část ho děsila.

Pokud zemře, stejný osud potká i Yrene.

Jejich životy byly propojeny, aby mohla přenášet do jeho těla léčivou moc, díky níž dokázal chodit, pokud ovšem příliš nevyčerpala svou magii.

Tudíž kdyby v bitvě proti legiím Morathu padl, neztratil by pouze vlastní život.

„Jsi hrozně zamýšlený.“ Yrene se na něj zamračeně podívala. „Co se děje?“

Chaol kývl k lodi plující nejbliž jejich. Na její zádi stáli připravení dva rukové, jeden zlatý a druhý rudohnědý. Oba byli osedlaní, i když po Kadařině ani Salkhiho jezdci nebylo nikde vidu ani slechu.

„Nevím, jestli ukazuješ na ruky, nebo na skutečnost, že Nesryn a Sartaq jsou dost chytří na to, aby v takové ráno zůstali v posteli.“ Pohled jejích zlatohnědých očí jako by dodával: *Tak jako bychom v ní měli zůstat i my.*

Teď byl na řadě Chaol, aby se otočil a popostrčil ji loktem. „Dobře si vzpomínám, že jsi to byla ty, kdo mě dnes ráno vzbudil.“ Přidal letmý polibek na její šíji, aby jí výmluvně připomenul, jak přesně ho Yrene probudila. A co dobrou hodinu před svítáním dělali.

Už jen když se dotkl rty její teplé hedvábné kůže, cítil, jak ho polévá horko. „Můžeme se vrátit do postele, jestli chceš.“

Yrene tiše vydechla a Chaol zatoužil přejíždět rukama po jejím těle zahaleném pod vrstvami látek. I když je, zatímco spěchali na sever, tlačil čas, s láskou poznával všechny její vzdechy a steny a s láskou je vykouzloval.

Přesto však zvedl hlavu od její šíje a ukázal znovu na ruky. „Brzy vyrazí na průzkumný let.“ Vsadil by se, že se Nesryn a khaganův zvolený dědic právě oblékají do vrstev teplého oblečení a opásávají se zbraněmi. „Dopluli jsme tak daleko na sever, že potřebujeme informace o tom, kde zakotvit.“ Aby mohli rozhodnout, kde přesně se s flotilou vylodí, pokud se s vojskem chtějí co nejrychleji vydat do vnitrozemí.

Pokud Zlomuval stále drželi Erawan a legie Železozubých čarodějnic, potom by nebylo moudré plavit se proti proudu Avery a vytáhnout do Terrasenu. Ovšem valgský král mohl svá vojska rozestavit kdekoli před nimi. Nemluvě o loďstvu královny Maeve, jež zmizelo po bitvě s Aelin a naštěstí o sobě zatím nikde nedalo vědět.

Podle kapitánových výpočtů se právě blížili k hranici mezi Slatinou a Adarlanem, proto se potřebovali rozhodnout, *kam* přesně zamíří, a museli se tam dostat co nejrychleji.

Už teď ztratili cenný čas při obeplouvání Mrtvých ostrovů, přestože k nim dolehla zpráva, že je opět ovládá kapitán Rolfe. Morath se o jejich výpravě nejspíš už doslechl, ale nemuseli mu prozradit, kde se nacházejí.

Toto utajení však mělo svou cenu. Neměl zprávy o tom, kam se poděl Dorian. Nezaslechl nic, co by naznačovalo, že by se vypravil na sever s Aelin a loďmi z několika království, jež shromáždila. Chaol se mohl jen modlit, aby byl Dorian s ní a byl v bezpečí.

Yrene si prohlížela dva ruky na nedaleké lodi. „Kolik zvědů se na tu výpravu vydá?“

„Jenom oni.“

Yrene se varovně zablýsklo v očích.

„Čím méně jich bude, tím je pravděpodobnější, že je nikdo neodhalí.“ Chaol ukázal na oblohu. „Dnes mají pro průzkum ideální mraky.“ Když se dál tvářila ustaraně, dodal: „Dřív nebo později budeme muset v této válce bojovat, Yrene.“ Kolik životů Erawan stihl zkrátit každý den, kdy se zdrželi na cestě?

„Já vím.“ Sevřela stříbrný přívěšek na krku. Daroval jí ho a požádal mistra rytce, aby na něm zobrazil hory a moře. Uvnitř byl ukrytý vzkaz, který jí před lety nechala Aelin Galathynius. Jeho žena tehdy pracovala jako pomocnice v jednom bohy zapomenutém přístavu a královna žila pod jiným jménem jako nájemná vražedkyně. „Jenom... Víím, že to ode mě bylo naivní, ale z nějakého důvodu jsem si nemyslela, že válka přijde tak rychle.“

Sotva by o týdních strávených na moři tvrdil, že uběhly rychle, ale chápal, jak to myslí. „Ty závěrečné dny budou nejdelsí.“

Yrene se mu přitiskla k boku a objala ho rukou kolem pasu. „Musím zkontrolovat zásoby. Řeknu Borte, ať se mnou zaletí na Hasařinu loď.“

Arcas, bujná samice a Bortin oř, dosud podržovala na zádi. „Na to si asi ještě chvíli počkáš.“

Oba záhy zjistili, že se *nevyplatí* rušit ruka ani jeho jezdce, když spí. Bohové jim pomáhajte, kdyby se Borte a Aelin měly někdy potkat.

Yrene se usmála a položila mu dlaň na tvář. Jasnýma očima se zahleděla do jeho. „Miluji tě,“ řekla tiše.

Chaol sklonil hlavu, až se dotkli čely. „Pověz mi to, až budeme po kolena v mrznoucím bahně.“

Vyprskla, ale neodtáhla se, a on taky ne.

A tak tam stáli s hlavami u sebe a dušemi ještě blíž uprostřed ledového větru a nepokojných vln a čekali, co rukové zjistí.



Nesryn Faliq dočista zapomněla, jaká je na severu zima.

Ani když žila mezi rukhiny v Tavanských horách, nebyla tak strašně zmrzlá.

A to zima ještě nepřišla v plné síle.

Salkhi nedával najevo, že by mu byl chlad jakkoli na obtíž, když se hnali nad oblaky a mořem. Mohlo to ale být i proto, že vedle něj letěla Kadara a zlatý ruk si s jistotourazil cestu ostrým větrem.

Její ruk měl pro Sartaqova oře slabost a bezmezně ji obdivoval, ačkoli Nesryn musela uznat, že to stejné by se dalo říct o ní a Kadařinu jezdcí.

Nesryn odtrhla pohled od vířících šedých mraků a krátce se podívala na muže po své levici.

Ustřížené vlasy mu o něco povyrostly. Dost na to, aby si je mohl svázat a vítr mu je nehnal do očí.

Dědic khaganátu jako by vytušil, že ho sleduje, a pomocí znaků se zeptal: *Všechno v pořádku?*

Nesryn se navzdory mrazu začervenala, a i přes nešikovně ztuhlé prsty mu odpověděla: *Nikde žádné nebezpečí.*

Ve společnosti prince se z ní stávala uzardělá školačka, přestože spolu v uplynulých týdnech začali sdílet lože a Sartaq jí slíbil, že je čeká společná budoucnost.

Že bude vládnout po jeho boku jako budoucí císařovna khaganátu.

Pochopitelně to bylo absurdní. Když si představila, že by se oblékala jako jeho matka do nádherných dlouhých rób a zdobila

si hlavu úchvatnými šperky... Cítila se lépe v koženém rukhinském oděvu a byla zvyklá na tíhu oceli, ne šperků, jak Sartaqovi mnohokrát zdůraznila.

On to však přijal se smíchem a prohlásil, že ať se klidně prochází palácem nahá, pokud si to bude přát. Jaké oblečení si na sebe bude, nebo nebude brát, mu nedělalo nejmenší starosti.

Stále to však byla absurdní myšlenka. A princ ji podle všeho považoval za samozřejmou budoucnost pro ně oba. Vsadil na to korunu, když otci sdělil, že pokud být princem znamená žít bez ní, pak se trůnu vzdá. Khagan mu místo toho nabídl titul dědice.

Jeho sourozenci se tím před jejich odjezdem nezdáli být rozhořčení, ačkoli po celý život usilovali o to, aby otec ustanovil dědicem právě je. Dokonce i Hasar, která se plavila s nimi, si ponechávala obvyklé štíplavé poznámky pro sebe. Nesryn nevěděla, jestli Kashin, Arghun nebo Duva, již zůstali v Antice – Kashin slíbil, že vypluje se zbytkem otcových vojsk –, nezměnili názor.

Koutkem oka zachytila po pravici hbitý pohyb a okamžitě stočila Salkhiho tím směrem.

Falkan Ennar, měnič a obchodník, jenž se stal rukhinským špehem, na sebe ráno vzal podobu sokola a využil dravcovu pozoruhodnou rychlost k tomu, aby se vydal napřed. Musel něco zahlédnout, protože se nyní otočil, prohnal se kolem nich a poté znovu zamířil k pevnině. Jako by je vyzýval, ať ho následují.

Stále tu byla možnost plout do Terrasenu. Záleželo na tom, co dnes najdou u pobřeží. A pak tu byla otázka, kde je Lysandra a jestli ještě žije.

Falkan se zapřísáhl, že Lysandra zdědí jeho peníze a majetek, už v době, kdy ještě nevěděl, jestli přežila dětství nebo zda má měničský dar jeho rodu. Tato zvláštní rodina pocházela z Pustin a její potomci se usadili ve všech částech světadílu. Falkanův bratr žil v Adarlanu dost dlouho na to, aby zplodil Lysandru. Potom ale její matku opustil.

Falkan se ovšem o svém cíli najít neteř nezmiňoval od chvíle, kdy opustili Tavanské hory, a místo toho se snažil jím být co nejvíc nápomocný, hlavně coby průzkumník. Brzy však přijde čas, kdy budou potřebovat jeho pomoc ještě víc, tak jako když bojovali s *kharankui* v Dagulské vysočině.

Informace, kterou tam zjistili, byla snad stejně zásadní jako vojsko, které s sebou přivedli. Maeve nebyla vůbec královna víl, ale valgský vetřelec, dávná valgská královna, jež na úsvitu věků pronikla do Doranelle, vtrhla do mysli dvou královských sester a přesvědčila je, že je jejich starší sestra.

Třeba tento poznatek nebude mít na tuto válku žádný přímý dopad, ale mohl by ji jistým způsobem ovlivnit. Věděli by, že mají za zády dalšího nepřítele a že Maeve uprchla do Eriley, aby unikla králi valgů, za něhož se vdala a který byl bratrem dalších dvou králů, kteří z brány vytvořili klíče Sudby a rozvrátili světy, aby ji našli.

Zvláštní hříčkou osudu vtrhli tři králové do tohoto světa, aniž by tušili, že jejich kořist sedí na trůnu v Doranelle. Ze tří králů tu zůstal pouze Erawan, bratr Orcuse, Maevina manžela. Co by za to dal, aby odhalil, kým je královna víl ve skutečnosti?

O této otázce by asi měli popřemýšlet jiní. Měli by zvážit, jak s ní naloží.

Falkan se vrhl prudce dolů skrz pokrývku mraků a Nesryn ho následovala.

Studený, mlžný vzduch se jí opíral do těla, ale ona se sklonila, zatímco Salkhi klesal a řítil se za Falkanem, aniž by mu musela cokoli přikazovat. Chvíli se kolem míhaly jen mraky a pak...

Z šedých vln se vynořily bílé útesy, za nimiž byla vidět suchá tráva, jež se táhla do nejsevernějších slatinských planin před hranicemi.

Falkan se nesl k pobřeží a krotil rychlost, aby je neztratil.

Kadara dokázala bez potíží letět s nimi a všichni pokračovali tiše vpřed, břeh byl čím dál zřetelnější.

Tráva na pláních nebyla suchá kvůli zimě. Země byla spá-

lená. Z holých stromů nezbylo víc než kmeny a větve připomínající kosti.

Na obzoru protínaly zimní oblohu sloupy kouře. Bylo jich příliš mnoho a byly příliš mohutné na to, aby je rozdělali sedláci, kteří pálili lesy, aby zúrodnili zemi.

Nesryn Sartaqovi naznačila: *Podívám se na to zblízka.*

Princ odpověděl: *Prolétni mraky, ale neklesej pod ně.*

Nesryn přikývla a ona a její ruk zmizeli v řídké spodní vrstvě oblaků, v níž se sem tam objevovaly mezery, skrz které mohla zahlédnout sežehlou zemi dole.

Vesnice a statky byly ty tam. Jako by je jakási moc odhrnula do moře a smetla všechno, co jí stálo v cestě.

U pobřeží ale netábořilo žádné loďstvo. Ne, toto vojsko bylo pěší.

Nesryn se Sartaqem přelétali nad krajinou, a přitom se drželi v krytu mraků.

Nesryn s každou milí spáleného, zpusťšeného kraje, již překonali, srdce bušilo čím dál rychleji. Nikde nezahlédli vojsko protivníka, ani pokračující boje.

Vojáci všechno spálili pro vlastní zvrhlé potěšení.

Nesryn si všímala krajiny a všech nápadných bodů, které dokázala rozeznat. Skutečně právě přelétli hranice Slatiny a na severu se před nimi otevřelo území Adarlanu.

Tam se však míli za míli přibližovali k pochodující armádě, černé kroutící se mase, která se táhla do nedohledna.

Morathská síla, nebo aspoň její příšerná část, kterou Erawan vyslal, aby šířila hrůzu a zkázu před závěrečným úderem.

Sartaq naznačil: *Pod námi je vojenský oddíl.*

Nesryn nahlédla přes Salkhiho křídlo a ve smrtící hloubce dole spatřila skupinku vojáků v tmavé zbroji, kteří procházeli mezi stromy – odnož nesčetných davů vpředu. Jako kdyby je pověřili, aby uštvali případné přeživší.

Nesryn zatnula zuby a znaky prince vyzvala: *Poletme.*

Ne zpět k lodím, ale k šestici vojáků, kteří se vydali na dlouhou cestu zpět ke své jednotce.

Nesryn se se Salkhim spustila z oblohy a Sartaq se držel vedle ní jako rozmazaná střela.

Vojáci z oddílu nestihli ani vykřiknout, když se na ně společně vrhli.



Lady Yrene Westfall, dříve Yrene Vížka, už počítala zásoby po šesté. Všechny lodě jich byly plné, ale koráb princezny Hasar, osobní ochránkyně představené léčitelky, převážel nejdůležitější lektvary a masti. Řada byla připravená už před vyplutím z Anticy, ale Yrene a ostatní léčitelky, které vojsko doprovázely, se je během dlouhých hodin snažily, jak jen to šlo, připravovat na lodích.

Yrene se v tmavém podpalubí rozkročila, aby ustála pohupování vln, zavřela víko bedny s nádobkami mastí a poznačila si číslo na papír, který přinesla s sebou.

„Je jich stále tolik jako předevčirem,“ poznamenal od schodů pobaveně starý hlas. Hafiza, představená Torre Cesme, seděla na dřevěných stupíncích s rukama položenýma na těžké vlněné sukni, která jí zahalovala hubená kolena. „Bojíš se, že se s nimi něco stane, Yrene?“

Yrene si přehodila cop přes rameno. „Chtěla jsem si ověřit, že jsem je správně spočítala.“

„Zase.“

Yrene vložila lístek do kapsy a zvedla plášť lemovaný kožešinou, který předtím odhodila na jednu z beden. „Až budeme na bojišti, bude kontrola zásob...“

„Nezbytná, jistě, ale také nemožná. Až budeme na bojišti, děvče, budeš ráda, když v tom zmatku najdeš aspoň jednu z těch nádobek.“

„Právě tomu se snažím vyhnout.“

Představená si chápavě povzdechla. „Lidé budou umírat, Yrene. Čeká je strašná bolestivá smrt, a dokonce ani ty, ani já je nebudeme schopné zachránit.“

Yrene polkla. „To vím.“ Jestli si nepospíší, jestli se brzy ne-

vylodí a nezjistí, kudy by se khaganovo vojsko mělo vydat, kolik dalších lidí zemře?

Hafiza měla v očích stále vědoucí výraz. Vždy, od okamžiku, kdy ji Yrene poprvé spatřila, stará žena vzbuzovala klidný, kořejší pocit. Yrene se sevřel žaludek, když si ji představila na zkrvaveném bojišti. Přestože právě to byl důvod, proč se připojily k vojsku. Proto přece studovaly.

Jenže to bylo předtím, než na scénu vstoupili valgové, kteří si zabírali lidská těla jako paraziti. Kdyby démoni věděli, co mají léčitelé v úmyslu, okamžitě by je pobili.

Což se Yrene chystala udělat se všemi valgy, kteří se jí přiletou do cesty.

„Masti jsou připravené, Yrene.“ Hafiza se se zasténáním zvedla ze schodiště a upravila si klopky tlusté vlněné vesty, střížené a vyšívané ve stylu darghanských jezdců. Byl to dárek, který si odvezla z poslední návštěvy ve stepích, kam vzala i Yrene. „Jsou spočítané. Už nemáme přísady, ze kterých je připravujeme. Teprve až se vylodíme, uvidíme, co můžeme použít k výrobě nových.“

Yrene si přitiskla plášť k hrudi. „Potřebuju něco dělat.“

Představená poplácala rukou zábradlí. „Však budeš, Yrene. Už brzy budeš.“

S těmi slovy Hafiza vystoupala po schodech a nechala Yrene v podpalubí mezi hromadami beden.

Neřekla představené, že si není moc jistá, jak dlouho bude ostatním nápomocná – ještě ne. Nezmínila se o tom nikomu, ani Chaolovi.

Sklouzla rukou k břichu a ponechala ji na něm.

7

Morath. Poslední klíč byl v Morathu.

To vědomí Doriana pronásledovalo celou noc a nedalo mu usnout. Když konečně zdřímł, probudil se s rukou přitisknutou ke krku a sápal se po nákrčníku, který tam nebyl.

Musel přijít na nějaký způsob, jak se tam vydat a zmocnit se klíče.

Manon by ho tam určitě odmítla vzít. Ačkoli to byla ona, kdo navrhl, že by mohl zaujmout Aelinino místo, aby vykoval Zámek.

Třináctce se z Morathu podařilo uniknout jen tak tak a nijak netoužily se tam vrátit. Ne když přijaly životně důležitý úkol najít Crochanky. Ne když by Erawan mohl vycítit jejich příchod, až by se přiblížily k pevnosti.

Gavin tvrdil, že si ho jeho úděl najde tady v táboře. Jenže najít důvod, pomocí něhož by Třináctku přesvědčil, aby tu zůstaly, když je instinkty a naléhavá situace poháněly dál... Mohlo by se ukázat, že je to stejně nemožné jako získat třetí klíč Sudby.

Se šedým světlem svítání se tábor začal probouzet a Dorian vzdal pokusy o spánek. Když vstal, uviděl, že Manon už si sbalila pokrývky a teď stojí s Asterin a Luskem u wyvernů. Tuto trojici musel nějak přesvědčit, ať se tu zdrží.

Ostatní wyverni čekali u konce průsmyku a přešlapovali, když se připravovali na let v nesnesitelném chladu.

Další den, další pátrání po klanu čarodějek, které si nepřály být nalezeny a nejspíš by příliš netoužily zapojit se do války.

„Vyrazíme za pět minut.“ Drsný hlas Lusku se nesl nad tábořištěm.

Přesvědčování tedy bude muset odložit. Prozatím je bude muset zdržet.

Během tří minut čarodějnice zhasily oheň, opásaly se zbraněmi, přivázaly pokrývky k sedlům a zařídily vše potřebné před dlouhým celodenním letem.

Dorian si připlnul Damaris k boku a vydal se za Manon, která tam stála nepřírozeně nehybně. Byla krásná, dokonce i uprostřed toho proklatého sněhu a s huňatou kozí kůží přehozenou přes ramena. Když přišel blíž, její oči barvy zaslého zlata se zableskly a zachytily jeho pohled.

Asterin se na něj zlověstně zakřenila. „Dobré ráno, Veličenstvo.“

Dorian na ni kývl. „Kam máme dnes namířeno?“ Uvědomoval si, že se mu nenucenost jeho slov neodráží v očích.

„Právě jsme o tom diskutovaly,“ odpověděla Lusk. Druhá pobočnice se tvářila chladně, ale zdála se být otevřená rozmluvě.

Vesta za nimi zaklela, když se jí uvolnila přezka sedla. Dorian se neodvážil ohlédnout, aby se ujistil, že neviditelné ruce jeho magie zaúčinkovaly.

„Už jsme prohledali oblast severně odsud,“ řekla Asterin. „vypravíme se na jih – na konec Tesáku a pak se vrátíme stejnou cestou.“

„Možná ani nebudou v horách,“ namítla Lusk. „V uplynulých desetiletích jsme je lovily v nížinách.“

Manon jim naslouchala s ledovým, nevzrušeným výrazem, tak jako každé ráno. Zvažovala jejich slova a poslouchala, co jí zpívá vítr.

Imogenina sedlová brašna se utrhla z úvazu. Čarodějnice se zasyčením seskočila z oře, aby ji znovu přivázala. Dorian nevěděl, jak dlouho je tu ta drobná zdržení udrží. Věčně ne.

„Pokud odletíme mimo hory,“ odvětila Asterin, „bude snazší nás v otevřené krajině odhalit. Naši nepřátelé i Crochanky nás uvidí, ještě než si jich všimneme.“

„Bylo by tam tepleji,“ zamručela Lusk. „V Eyllwe by bylo sakra tepleji.“

Očividně i nesmrtelné čarodějnice s ocelí v žilách mohl pronikavý chlad vyčerpávat.

Ovšem vydat se na jih do Eyllwe, když byli pořád dost blízko Morathu... Manon podle všeho brala v úvahu i to. Její pohled sklouzl k jeho kazajce. Ke klíčům pod ní, jako kdyby cítila jejich tepající šepot i to, jak promlouvají k jeho moci. Právě ony stály Erawanovi v cestě k ovládnutí Eriley. Kdyby se s nimi přiblížili na sto mil k Morathu... Ne, to by nikdy nedovolila.

Dorian ponechával na tváři nicneříkající vstřícný úsměv a opíral se rukou o hrušku Damarisu vyvedenou do podoby oka. „Nenašly jste v tábořišti nějaké stopy nasvědčující, kam mohly odejít?“

Věděl, že o tom nemají nejmenší ponětí. Věděl to, ale čekal na jejich odpověď a přitom se snažil nespírat hlavici jílice moc silně.

„Ne,“ řekla Manon s náznakem zavrčení.

Damaris mu přesto nedal žádnou jasnější odpověď než náznak tepla v kovu. Netušil, co čekal: nějaký potvrzující přívál magie, hlas v mysli, který by to ověřil.

Rozhodně ne nepřilíš působivý dotek tepla.

Tepla, jež znamenalo pravdu. Chlad nejspíš prozrazoval lež. Jenže... Alespoň že Gavin o meči říkal pravdu. Neměl o tom pochybovat vzhledem k tomu, jakého boha Gavin stále vyznával.

Manon z něj nespouštěla neúprosný pohled dravce, když rozkázala, že se vydají na cestu. Na sever.

Pryč od Morathu. Dorian se chystal něco namítnout a snažil se přijít na něco, co by mohl říct nebo udělat, aby oddálil odlet. Když pominul to, že by některému z wyvernů zlomil křídlo, nebylo nic...

Čarodějnice se otočily k wyvernům. Dorian měl další část nekonečné pátrací výpravy letět s některou ze strážkyní, vtom však Abraxos zařval, vrhl se k Manon a cvakl zuby.

Manon se vmžiku obrátila a Dorian vyslal magii proti neviditelnému nepříteli.

Ze sněhu za nimi se zvedl mohutný bílý medvěd.

Jeho zuby se zaleskly, když řal obří prackou. Manon uhnula, odvalila se do strany a Dorian vyčaroval magickou stěnu z větru a ledu.

Podářilo se mu medvěda odrazit a ten hlasitě dopadl na zledovatělý sníh. Okamžitě byl opět na nohou a zaútočil na Manon. Jen na Manon.

Dorian bez rozmyslu vrhl proti zvířeti neviditelné ruce, aby ho zadržel, a když ho kouzlo zasáhlo, sníh se rozletěl kolem a zaplálo světlo.

To světlo znal. Měníč.

Nebyla to však Lysandra, kdo se vyloupil z medvědího kožičku, jenž dokonale splýval s okolím.

Věc, která odhodila podobu medvěda, byla stvořením z nočních můr.

Pavouk. Obří stygijský pavouk velký jako kůň a černý jako noc.

Při pohledu na Manon přimhouřil početné oči, zacvakal klepítky a zasyčel: „*Černožobá.*“



Stygijskému pavouku se ji nějak podařilo najít. Po všech těch měsících a tisícovkách mil, které Manon urazila po obloze, zemi i moři, si ji našel pavouk, kterému ukradla hedvábí, jímž pak vyspravila Abraxosova křídla.

Pavouk ovšem nepočítal s Třináctkou ani s mocí adarlanského krále.

Manon tasila Ostří vichru a Dorian držel pavouka na místě pomocí magie. Zdálo se, že ho to nijak nenamáhá. S každým dnem byl čím dál mocnější.

Třináctka zaujala bojovou formaci. Jejich zbraně se zablýskly v oslnivém slunci a září sněhu a wyvernů za nimi vytvořili hradbu kožnatých křídel a drápů.

Manon popošla o pár kroků blíž k pavoukovým pošukubávajícím klepátkům. „Jsi daleko od Ruhnnských hor, sestro.“

Pavouk zasyčel. „I přesto nebylo tak těžké tě najít.“

„Ty tu zrůdu znáš?“ zeptala se Asterin a opatrně se postavila po bok Manon.

Manon zkroutila rty do krutého úsměvu. „Darovala mi pavoučí hedváb na Abraxosova křídla.“

Pavoučice se na ni obořila: „*Ukradla* jsi ho a shodila jsi mě a mé tkadleny ze srázu...“

„Jako to, že se dokážeš proměňovat?“ zajímal se Dorian. Ne přestával pavouka zadržovat kouzly, když si stoupl vedle Manon z druhé strany. Jednou rukou svíral rukojeť pradávného meče. „O tom se legendy nezmiňují.“ V jeho obličejí byla patrná zvědavost. Manon usoudila, že bílá jizva, která se mu táhla nazlátlou kůží na hrdle, vypovídá o tom, že už měl co dočinění s daleko horšími netvory. Krom toho už jeho vztah s ní byl důkazem toho, že mu bolest a smrt příliš strach nenahání.

U čarodějnice to byla jistě dobrá vlastnost, ale u smrtelníka? Nejspíš by ho mohla stát život.

Třeba nešlo o to, že nepocítoval strach, ale spíš mu scházelo... něco, co smrtelníci považovali za nezbytnou část své duše. Připravil ho o ni jeho otec a ten valg.

Pavoučice ucedila: „Výměnou za hedváb jsem si od mladého kupce vzala dvě desetiletí z jeho života a spolu s jeho životní silou jsem získala i jeho měničské schopnosti, přinejmenším jejich část.“ Upřela nenávistně oči na Manon. „*Kupčák* tu cenu ochotně zaplatil.“

„Zabij ji a bude klid,“ zamumlala Asterin.

Pavouk sebou trhl, jak jen mu to královo neviditelné pouto dovolilo. „Netušila jsem, že se z našich sester stali takoví zbabělci. Potřebujete teď magii, abyste nás podržly jako podsvinčata?“

Manon zvedla Ostrí vichru a přemýšlela, mezi která z mnoha pavoukových očí ho zabodnout. „Uvidíme, jestli budeš taky tak kvičet, až to udělám.“

„Sketo,“ vyštěkl pavouk. „Pusť mě a skončujeme to starým dobrým způsobem.“

Manon se nad tím zamyslela a pak pokrčila rameny. „Provedu to bezbolestně. Ber to jako splátku dluhu vůči tobě.“ Nadechla se a připravila se seknout mečem.

„Zadrž,“ naléhala bez dechu pavoučice. „Zadrž.“

„Po urážkách přišlo na řadu škemrání,“ zabručela Asterin. „Kdo je tu pak bezpáteřík?“

Pavoučice si pobočnice nevšímala a hltala bezednýma očima Manon i Doriana. „Víte, co se dalo na jihu do pohybu? Jaké stvůry se tam shromažďují?“

„Už dávno,“ odbyla ji Vesta pohrdavě.

„Jak si myslíte, že jsem vás našla?“ zeptala se pavoučice. Manon zaváhala. „Nechaly jste v Morathu tolik věcí. Váš pach z nich přímo číšel.“

Pokud je pavoučice tak snadno vystopovala, museli zmizet. Ihned.

Pavouk zasyčel: „Mám ti říct, co jsem viděla sotva padesát mil jižně odtud? Koho jsem viděla, Černozobá?“ Manon ztuhla. „Crochanky,“ řekl pavouk a pak si zhluboka povzdechl. Hladově.

Manon mrkla. Jen jednou. Třináctka byla stejně napjatá jako ona. Asterin se zeptala: „Ty jsi viděla Crochanky?“

Pavoukova obrovská hlava se pohnula na znamení souhlasu a pak si stvůra znovu povzdechla. „Crochanky chutnají tak, jak má podle mě chutnat letní víno. Nebo ta pochoutka, které říkáte *čokoláda*.“

„Kde byly?“ chtěla vědět Manon.

Když pavouk odpověděl, jméno toho místa znělo neurčitě a nic jí neříkalo. „Ukážu vám kde,“ nabídl se. „Zavedu vás tam.“

„Mohla by to být past,“ mínila Lusk.

„Ale není,“ ozval se Dorian, jenž stále spočíval rukou na jílcí meče. Manon se zadívala do jeho rozhodných očí a neunikl jí jeho odhodlaný postoj a nelítostný výraz. A přesto zvědavě nakláněl hlavu. „Uvidíme, jestli je na té informaci něco pravdy, a pak rozhodneme o jejím osudu.“

Manon vyhrkla: „Cože?“ Členky Třináctky se na sebe podívaly. Jak jim může bránit zabít nepřítele?

Dorian kývl k roztřesené pavoučici. „Nezabíjejte ji. Ještě ne. Mohla by vědět něco dalšího o tom, kde se Crochanky skrývají.“

Pavouk zasyčel. „Nepotřebuji milost nějakého chlapce...“

„Ber to jako projev královské milosti,“ odvětil Dorian chladně, „a pokud o ni stojíš, doporučuji ti mlčet.“ Manon u něj jen vzácně slychala tento tón – tón, při němž cítila v krvi i kostech vzrušení. Byl to hlas krále.

On však jejím králem nebyl. Nebyl vůdcem kruhu Třináctky. „Když ji necháme naživu, prodá nás tomu, kdo jí nabídne nejvíc.“

Dorianovy safírové oči potemněly a stiskl meč v prstech ještě pevněji. Manon ztuhla, když na ni upřel ten zahloubaný mrazivý pohled, v němž byla patrná vypočítavá šelma skrytá pod královou hezkou tváří. Pak promluvil pouze k pavoučici: „Vypadá to, že sis schopnost proměny osvojila během pár měsíců.“



Podle Gavina tu měl najít svou cestu.

Cestu do Morathu. Ne doslovnou cestu, ani směr, jímž se měl vydat, nýbrž toto.

Ta zvrácená bestie po chvilce mlčení odpověděla: „Naše schopnosti jsou podivuhodné hladové věci. Nežijíme se jen vašimi životy, ale i vašimi schopnostmi, pokud nějaké máte. Jakmile byla magie osvobozena, naučila jsem se nakládat s dovednostmi, které mi předal měnič.“

Damaris se mu rozehrál v dlani. Pravda. Každé slovo, které jim pavouk řekl, byla pravda. A toto byla cesta do Morathu – v jiné podobě. V kůži někoho jiného.

Třeba pod maskou lidského otroka, jakým byla Elide Lochanová. Člověka, jehož přítomnosti si nikdo nevšímal.

Jeho syrová magie se dala využít pro veškeré ostatní druhy kouzel. Dokázala vyčarovat oheň a led, a dokonce i léčit. Co kdyby se naučil také měnit podobu?

Dorian se pavouka zeptal: „Máš nějaké jméno?“

„Král bez koruny se mrzké pavoučice vyptává na jméno,“ zamumlala a upřela na něj temné oči. „Nedokážeš ho ve své řeči vyslovit, ale můžeš mi říkat Cyrene.“

Manon zaskřípěla zuby. „Je jedno, jak tě budeme oslovovat. Brzy bude po tobě.“

Dorian se však po ní úkosem podíval. „Ruhnnské hory jsou součástí mého království. Cyrene je tím pádem jednou z mých poddaných. Podle mě mi to dává právo rozhodnout, jestli bude žít, nebo zemře.“

„Oba jste vydáni na milost mému kruhu,“ odbyla ho Manon zlostně. „Ustup.“

Dorian se na ni pousmál. „Opravdu jsem ti vydaný na milost?“ Do průsmyku se přihnál vítr mrazivější než horský vzduch.

Mohl by je zabít, ať už by jim sebral vzduch z plic, nebo jim zlomil vaz. Mohl by je zabít všechny, včetně wyvernů. Ta myšlenka v jeho duši vyřízla další ránu. Další prázdné místo. Sužovala někdy jeho otce nebo Aelin skutečnost, že mají takovou moc? „Vezmeme ji s sebou a v příštím tábořišti ji vyslechneme podrobněji.“

„Ty chceš s sebou vzít *toble*?“ obořila se na něj Manon.

Pavouk se v odpověď na její otázku proměnil a vzal na sebe podobu bledé ženy s černými vlasy, malé a nenápadné, až na znepokojivé černé oči. Nebyla hezká, ale měla jakési smrtící prastaré kouzlo, které nedokázala skrýt ani její nová kůže. A byla úplně nahá. Zachvěla se a přejela si rukama po hubených pažích. „Bude tato podoba stačit, pokud máme cestovat nalehko?“

Manon pavoučici ignorovala. „A co když se v noci promění, aby nás roztrhala na kusy?“

Dorian jen naklonil hlavu a na konečcích prstů mu zatančil led. „To neudělá.“

Cyrene se užasle nadechla. „To je vzácný dar magie.“ Když se zadívala na Doriana, v očích se jí objevil dychtivý výraz. „Pro vzácného krále.“

Dorian se jenom znechuceně zamračil.

Manon se krátce ohlédla na Asterin. Její pobočnice se tvářila ostražitě a pevně tiskla rty. Lusk stojící o krok za ní si pavouka zachmuřeně měřila, ale spustila ruku z jílce meče.

Trináctka se jakoby na jakýsi nevyřčený signál vydala k wyvernům. Pouze Cyrene je pozorovala a její děsivé, bezcitné oči sem tam zamrkaly. Zuby jí začaly drkotat.

Manon si ho zaujatě prohlédla. „Dnes jsi... jiný.“

Pokřčil rameny. „Jestli chceš, aby ti zahříval postel někdo, kdo se chvěje při každém tvém slovu a uposlechne každý rozkaz, musíš se poohlédnout jinde.“

Její oči zabloudily k bílé jizvě na jeho krku. „Ještě pořád jsi mě nepřesvědčil, že ji nemám jednoduše zabít, princátko,“ zasýčela.

„A jak bych tě měl přesvědčit, malá čarodějnice?“ Nenamáhal se v těch slovech skryt smyslný příslib ani varovný tón.

Na Manonině čelisti se napnul sval. Obklopovaly ho bytosti z legend. Čarodějnice, pavouk... Klidně by mohl být postavou v jedné z knih, které vloni na podzim půjčil Aelin. I když žádná z nich nemusela snášet tak trýznivou propast ve svém nitru.

Cyrene se zamračila na své bosé nohy ve sněhu a zatnula ruce u boků, jako kdyby to stále byla klepítka, která místo nich měla ještě před chvílí.

Dorian se musel ovládnout, aby se nezachvěl. Čekala ho tajná sebevražedná výprava do Morathu – jakmile od té stvůry zjistí, co potřebuje.

Ucítil Manonin pronikavý pohled, ale nenechal se jím zastrašit. Nenechal se zastrašit Manoninými slovy, když řekla: „Pokud si vážíš života natolik, že tě to nutí důvěřovat téhle věci, tak ji vezmi s sebou, jestli o to stojíš.“ Byla to výzva, aby se nedíval k Morathu ani na pavouka, ale do vlastního nitra. Naprosto přesně uhodla, co sžírání jeho pustou duší, i když jen proto, že stejný červ stravoval i tu její. „Však brzo zjistíme, jestli o Crochankách říkála pravdu.“

Říkala. Damaris mu hřál v ruce, když Cyrene promluvila.

Až najdou Crochanky, Třináctka bude věnovat pozornost jiným věcem a on z pavoučice vytáhne, co bude potřebovat.

Manon se otočila k Třináctce, která už byla bez sebe netrpělivostí. „Poletíme. Do západu slunce se můžeme dostat ke Crochankám.“

„A co pak?“ zeptala se Asterin. Jako jediná měla dovoleno klást velitelce otázky.

Manon vykročila k Abraxosovi. Dorian hodil Cyrene plášť, který měli navíc, a vydal se za Manon. Pomocí magie s sebou vedl i pavoučici. „Pak budeme jednat,“ odpověděla neurčitě Manon a pro jednou se nikomu nepodívala do očí. Hleděla pouze vpřed.

Čarodějnice měla také svá tajemství. Ale byla její stejně strašná jako jeho?

Když Aelin nabyla vědomí, přivítala ji tma. Svírající dusivá tma.

Jakmile pohnula lokty, narazila do stran schránky a v úzkém prostoru zazvonily řetězy. Pokud se maličko zavrtěla, dokázala se bosýma nohama dotknout konce truhlice.

Zvedla svázané ruce k pevné železné stěně jen několik palců nad obličejem. Přejížděla prsty po spirálách a sluncích vyrytých do povrchu. Maeve nakázala, aby jimi ozdobili i spodní stranu, aby Aelin nikdy nezapomněla, že tuto schránku vyrobila pro ni dlouho před jejím narozením.

Ale tentokrát studený drsný kov zkoumala špičkami holých prstů.

Cairn jí sundal železné rukavice, nebo jí je zapomněl znovu nasadit potom, co se na ní vybil. Držel jí ruce nad otevřeným kovovým košem, dokud plameny nerozpálily železo do ruda a ona křičela a křičela...

Aelin přitiskla dlaně ke kovovému víku a zatlačila na něj.

Zlomená ruka, ostré kusy kostí, jež jí vyčnívaly z kůže... zmizely.

Nebo se to vůbec nikdy nestalo. Jenže jí to připadalo skutečné.

Víc než další vzpomínky, které se jí hrnuly do mysli a dožadovaly se, aby je přijala. Aby si je přiznala.

Aelin přitiskla dlaně na železo a napnula svaly.

Víko se ani nehnulo.

Zkusila to znovu. Měla na to sílu díky dalším *službám*, které

jí prokazovali Maevini léčitelé – zatímco tu ležela, starali se o to, aby jí neochabovaly svaly.

Do schránky dolehlo tiché zaskučení. Varování.

Spustila ruce ve chvíli, kdy zaskřípal zámek a dveře se s vrzáním otevřely.

Cairnovy kroky se tentokrát blížily rychle. Naléhavě.

„Ulev si na chodbě a čekej u dveří,“ obořil se na Fenryse.

Když se kroky zastavily, Aelin se v duchu obrnila. Cairn hekl, kov zasyčel a dovnitř se vlilo světlo. Aelin zamrkala, ale zůstala nehybně ležet.

Už předtím ji zajistili řetězy přímo ve schráně a ona se z toho poučila.

Cairn řetězy beze slova uvolnil.

Byla to pro něj nejnebezpečnější chvíle, předtím, než ji přemístil ke kruhům na oltáři, k nimž ji mohl připoutat. I když měla svázané nohy a ruce, nehodlal nic riskovat.

Dnes tomu nebylo jinak, přestože se tentokrát neobtěžoval s rukavicemi.

Třeba se rozpustily nad plameny v kovovém koši spolu s její kůží.

Cairn ji s trhnutím zvedl a ve dveřích se neslyšně objevil půltucet strážů. V jejich tvářích se nijak neodrážela hrůza nad tím, co jí dělali.

Už ty muže viděla předtím. Na zkrvavené pláži.

„Variku,“ zavelel Cairn a jeden ze strážců vystoupil vpřed. Fenrys nyní stál vedle něj u dveří v podobě vlka velkého jako poník. Varik přiložil Fenrysovi meč ke krku.

Cairn sevřel řetězy a přitáhl si ji k hrudi, když kráčeli ke strážím a vlkovi. „Jen se hni a zemře.“

Nevysvětlovala mu, že má stěží sílu cokoli udělat, natož aby se pokoušela o útěk.

Její tělo zaplavila tíha.

Nevzdorovala, když jí přetáhli přes hlavu černý pytel, zatímco procházeli obloukem dveří. Nebránila se, když prošli chodbou, počítala však kroky a odbočky.

Bylo jí jedno, jestli je Cairn dost chytrý na to, aby ji zmátl tím, že ji povede oklikou, a pokračovala v počítání. Naslouchala prudkému proudu, který s každou zatáčkou sílil. Opar stoupající od řeky jí chladil odhalenou kůži a mokré kameny jí klouzaly pod nohama.

Pak se ocitla na venkovním prostranství. Neviděla ho, ale čerstvý vzduch jí přejížděl po kůži vlhkými prsty a šeptal jí o rozlehlém, širém světě.

Uteč. Ted.

Ta slova byla vzdáleným ševelením.

Nepochybovala o tom, že strážce stále Fenrysovi drží meč u hrdla. Tekla by krev. Fenryse dokonale svazoval Maevin příkaz, ať zůstane na místě, a bránil mu využít podivuhodný dar, jenž mu umožňoval vmžiku překonat krátké vzdálenosti, jako kdyby přecházel z jednoho pokoje do druhého.

Už dávno ztratila naději, že by našel způsob, jak kouzlo využít k tomu, aby je odtud odnesl. Pochybovala, že by zázrakem získal svou schopnost zpět, kdyby ho měl zasáhnout strážcův meč.

Přesto kdyby ten hlas uposlechla a dala se na útěk, stál by jeho život za to, aby vykoupila svůj vlastní?

„Premýšlíš o tom, že ano?“ sykl jí do ucha Cairn. Navzdory pytli, který ji oslepoval, vytušila, že se usmívá. „Jestli je život toho vlka přiměřená cena za to, že odtud utečeš.“ Zasmál se důvěrně jako milenec. „Zkus to. Uvidíme, jak daleko se dostaneš. Zbývá nám ještě pár minut chůze.“

Nevšimala si ho. A nevšimala si ani hlasu, který jí našeptával *uteč, uteč, uteč*.

Šli krok za krokem a jí se tou námahou třásly nohy.

Odhadovala, jak dlouho tady byla. Jak dlouho se nemohla pořádně pohybovat navzdory úsilí léčitelů, kteří měli její svaly udržovat při síle.

Cairn ji vyvedl vzhůru po točitém schodišti a ona zalapala po dechu, když mlhu vystřídal chladný noční vzduch, který sladce voněl po květinách.

Květiny stále existovaly. V tomto světě, v tomto pekle se někde rozevíraly květy.

Burácení vody za nimi utichlo do slastně tlumeného hukotu, který záhy vystřídalo veselé zurčení před nimi. Fontány. Do nohou ji zastudily chladné hladké dlaždice a Aelin skrz kápi občas zahlédla mihotavé plameny, které vrhaly zlaté vlny. Lucerny.

Vzduch se zklidnil a znehybněl. Nejspíš dorazili na nádvoří.

Skrz stehna a lýtka jí projel záblesk bolesti, která ji varovala, ať zvolní a odpočine si.

Vtom ji zaplavil svěží vzduch otevřeného prostoru a hluk vody znovu zesílil.

Cairn se zastavil, strhl ji ke svému vysokému tělu a zbraně, jimiž byl opásaný, se zaryly do jejích řetězů i kůže. Oděvy ostatních strážců zašustily, když i oni zůstali stát. Fenrysovy drápy zacvakaly o kámen. Ten zvuk jí měl nepochybně připomenout, že jí zůstává nablízku.

Pochopila, proč jí to naznačoval, když zavrněl ženský hlas, jenž byl současně mladý i starý, pobavený a prázdný: „Sundej jí kápi, Cairne.“

Látka zmizela a Aelin jen párkrát zamrkala, aby si vše podrobně prohlédla.

Už tu jednou byla.

Stála na široké terase nad mohutnou řekou a vodopády a prošla starobyklým kamenným městem, které se jí, jak věděla, tyčilo za zády.

I tehdy stanula na stejném místě, tváří v tvář tmavovlasé královně usazené na vyvýšeném kamenném trůnu. Ve vzduchu kolem ženy se vznášely cáry mlhy a na opěradle trůnu seděla bílá sova.

Tentokrát jí u nohou ležel pouze jeden vlk, černý jako noc, černý jako královniny oči, jež se upřely na Aelin a s potěšením se přimhouřily.

Zdálo se, že je Maeve spokojená už jen s tím, že ji Aelin pozoruje. Nechala ji, ať se na ni vynadívá.

Maevin tmavě fialový plášť se za ní třpytil jako mlha a vlečka se táhla po schodech stupínku až k...

Aelin si všimla, co se leskne u úpatí schodů, a ztuhla.

Na Maeviných rudých rtech se objevil úsměv, když mávla rukou bledou jako slonovina. „Začni, Cairne.“

Muž nezaváhal. Přivlekl Aelin k tomu, co leželo na zemi.

Rozbité sklo navršené tak, aby vytvářelo úhledný kruh.

Cairn se před ním zastavil tak, aby první velké střepe ležely palec od Aelinových bosých prstů.

Maeve pokynula černému vlkovi u svých nohou. Vstal, zvedl něco z široké opěrky trůnu a doběhl s tím ke Cairnovi.

„Říkala jsem si, že bych měla alespoň uznat tvé postavení,“ prohodila Maeve s pavoučím úsměvem, který se ani nezachvěl, když Aelin spatřila, co vlk podává strážci vedle Cairna. „Korunuje ji,“ rozkázala královna.

Ve strážcových rukách zářila prastará, lesklá koruna vyrobená ze stříbra a perel a vytvarovaná tak, že připomínala křídla, jež se stýkala nad vyvýšeným středem. Obklopovaly ji špičky z čirých diamantů, které se třpytily, jako kdyby byly v kletotu zachycené měsíční paprsky. Strážce ji Aelin vložil na hlavu.

Aelin překvapila její strašlivá tíha. Studený kov ji tlačil do kůže na hlavě. Koruna byla podstatně těžší, než se zdálo, jako by uvnitř byla z pevného železa.

Byla jen dalším druhem okovů. Vždycky jí byla.

Aelin se ovládla, aby pod ní neucukla a nepokusila se ji se-trást z hlavy.

„Mabina koruna,“ sdělila jí Maeve. „Podle práva krve a rodu je to i tvá koruna. Koruna její skutečné dědičky.“

Aelin si jejích slov nevsímala. Hleděla na kruh skleněných střepů.

„Ach, toto,“ poznamenala Maeve, když si všimla, kam se dívá. „Myslím, že víš, co přijde, Aelin divokého ohně.“

Aelin neodpověděla.

Maeve pokývla.

Cairn postrčil Aelin vpřed přímo na sklo.

Střepe jí rozřízly bosé nohy a nová kůže se rozvírala v palčivé agónii.

Aelin se ostře nadechla skrz zuby a polkla výkřik, ale to už jí Cairn donutil padnout na kolena.

Ten náraz jí vyrazil dech. Všechny střepy jí rvaly kůži a zabodávaly se hluboko pod ni.

Nesměla přestat dýchat, za žádnou cenu.

V duchu se tomu snažila uniknout, dostat se pryč a přitom se nadechovala a vydechovala, jako když se vlna stáhne od břehu a opět se k němu vrací.

Pod koleny, lýtky a kotníky se jí lily kaluže tepla a v mlze se rozplývala měděná vůně krve.

Aelin přerývaně dýchala, roztřásla se a z plic se jí dral výkřik.

Kousla se do rtu a zaryla špičáky do kůže.

Nebude křičet. Ještě ne.

Dýchej. *Dýchej.*

Skousla silněji a v ústech ucítila pachut' krve.

„Škoda, že nemáme obecenstvo,“ usoudila Maeve. Její hlas jako by se nesl z dálky, a přesto byl příliš blízko. „Aelin Nositelka ohně se konečně ozdobila korunou královny víl a klečí mi u nohou.“

Aelinovým tělem projel třes. Zachvěla se tak, že se jí sklo zahryzlo do svalů nanovo z jiných úhlů.

Nechala se myšlenkami unášet ještě dál. S každým nádechem unikala k moři, na místo, kde se slova, pocity a bolest měnily ve vzdálený břeh.

Maeve lusklá prsty. „Fenrysi.“

Vlk prošel kolem Aelin a posadil se vedle trůnu. Předtím se však podíval na černého vlka. Jen lehce pootočil hlavou.

Černý vlk mu pohled oplatil, chladně a bez výrazu, a Maeve to stačilo k tomu, aby řekla: „Connalle, konečně můžeš svému dvojčeti říct, co sis mu přál sdělit.“

Záblesk světla.

Aelin se nadechla nosem a vydechla ústy. Opakovala to stále znovu a sotva si všímala krásného tmavovlasého vílího muže, který nyní stál na místě vlka. Měl bronzově opálenou pokožku jako jeho dvojče, ale postrádal jeho divokost a potouchlost, jež